

LIST IZ MARKOVCEV

ISSN 1580-3554

Glasilo občine Markovci Leto 9, št.4 - december 2008

Ko razvijamo zdravo ekologijo, moramo poskrbeti najprej za notranjo neonesnaženost

Ko grem mimo zbiralnice ločenih frakcij, ko v naravi zagledam divje odlagališče, odprem oči in ušesa. V svojem življenju sem se očistila smeti, zdaj moram skrbeti za mnoge druge občane, ki še vedno ne vedo, kako se ločujejo odpadki, in kako jih je potrebno pravilno odložiti. Zbiralnice so nasmetene z odsluženimi predmeti; s starimi gumami in napravami, pohištvom, zarjavelim železom, papirjem, biološkimi odpadki, različnimi gnilimi stvarmi, lesom, tekstilom, plevelom. Ko se soočim s takim prizorom, pomislim, da je rešitev v globi: kaznovati reveža in bogatega.

Kaj ti ljudje ne čutijo z naravo? Kaj je v njih, kar dopušča malomarno odlaganje smeti? So to stiske, ki kažejo toliko znamenj, ne da bi se jim odzvali s skrbjo? Kaj razmišljajo, ko tako neodgovorno ravna, pa četudi gre za smeti? Tak brezdušni način ravnanja s stvarmi morda kaže na jezo in bes. Ljudje, ki tako onesnažujejo, so morda jezni na družbo. Morda so besni na stvari, ki so jim nehale služiti. Krutost v ljudeh se pokaže ob pogledu na nepravilno odložene stvari, ki najprej nečemu služijo in si brez njih sploh ne predstavljajo življenja, potem pa, ko jim ne služijo več, jih grdo zavržejo. Nekateri tako počnejo tudi s svojim življenjem in v odnosu do drugih ljudi. To kaže na nezrelost in me spominja na dejanja in igre puele in puere (punčk in fantkov v peskovniku), ki se jih nekateri gredo v odnosih do ljudi, narave in živali. Zakaj? Ker so redki pripravljeni vračati. Najlažje je vzeti, vreči proč in oditi.

Če želimo razumeti povezanost s stvarmi sveta, moram prepoznati to jezo. Kajti ljudje, ki onesnažujejo naš planet, na neki ravni to počnejo namesto nas. Vpleteni smo v njihove izbruhe.

Zakaj se zdi, da je naša kultura tako jezna na stvari? Zakaj bruhamo svoje frustracije prav na tiste stvari, ki bi lahko spremenile naše mesto in zbiralnice ločenih frakcij v prijetno in udobno domovanje?

Stare zgradbe nas spominjajo na pretekla življenja, ki jih nismo živeli. S smetmi pa ni

Poskrbimo za naravo, ne onesnažujemo je!

tako. S tem, ko smeti zavržemo, zanemariamo ter pozabimo železni predmet v naravi, gozdu, travniku, dvorišču. Te smeti - te priče preteklosti dobesedno izžarevajo nas same - izžarevajo dušo človeka.

S tem, ko odvržemo smeti, mislimo, da smo odrešeni in za nas je dokončno opravljeno. Pa ni tako, drugače povedano, ne umirajo naše smeti, umiramo tudi mi, naši otroci, naši potomci. Odpadki, ki smetijo naše mesto in podeželje, ne morejo prelisčiti naše smrti. Po eni strani hočemo lepo mesto in podeželje, nočemo, da bi stvari umirale, in potem smo jezni nanje, če umrejo - če ne delujejo več. Ker smo jezni, jim po drugi strani ne privoščimo spodobnega pogreba. Pa vendar nas njihova navzočnost dejansko in neizbežno opominja tudi na našo razpadanje. Smo zato do smeti tako brezbrizni? Naše smeti so spomenik z domišljijo, ki jo zanemarjamo.

Pogled na razmetano zbiralnico ločenih fra-

cij v meni zbudi potrebo ne samo po negi zbiralnic ločenih frakcij, temveč tudi po negi duše tistih ljudi, ki nepravilno odlagajo. Njihova bolezen je videti človeška, kajti njihovo trpljenje mnogi, ki ljubimo življenje, vzamemo nase. Naši odpadki postajajo tako tesnobni, da jih ne moremo več niti zakopati, ali pa se nam zdi, kot da vsak teden vstajajo od mrtvih. Čedalje bolj zastrupljajo nas, naše mesto in svet. Radi smo povezani z lepoto, obliko in s spominom na urejeno zbiralnico ločenih frakcij. Naše zbiralnice naj bi bile urejene. Neurejene zbiralnice in divja odlagališča kažejo na notranjo onesnaženost duše packastih ljudi, urejene pa so odraz ljudi, ki smeti odlagajo s srcem in takšni ljudje zagotovo negujejo prostor in imajo občutek do zavrženih stvari in sočloveka, ki kaže na neskončno globino človeka in družbe ter obliko identitete posameznika do ekologije.

Majda Murko

Ko prižgejo božične se luči, vsak v srcu si nekaj zaželi.

Naj božič bo prijazen, naj bodo prijazni v njem ljudje,

naj misli bodo iskrene in veselo bo srce.

Odbije polnoč in leto mine.

Podarja izkušnje, uspehe, spomine.

Odbije polnoč, poti so odprte, zaupne za želje in nove načrte!

Vesel božič in srečno 2009!

Župan Franc Kekec

Občinski svet

Občinska uprava

Luč veselja naj razsvetli temno noč!

Z vsakim adventom začenjamo novo cerkveno leto, novo »leto božjega usmiljenja« (Lk4,19). Kot zemeljski potniki smo na cesti življenja dospeli do novega odseka poti k polnemu uresničenju tega, kar se je s Kristusovo smrtjo in vstajenjem že začelo.

V sv. bogoslužju vsako leto znova začenjamo s tistim, kar smo obhajali že prejšnja leta. V svojem človeškem življenju sploh in posebej še v svojem krščanskem življenju moramo vedno znova začenjati. Kljub vsej dobri volji ni tako, da bi bilo že v enem samem trenutku vse urejeno in dovršeno. Kolikokrat se nam zgodi, da kljub odločitvam, za katere smo bili prepričani, da so dokončne, v življenju odpovemo in se ne izkažemo za junaka. In moramo spet začeti od kraja. A ne omagamo. Spet zadoni v naših ušesih in srcih beseda od zgoraj: »Ura je že, da od spanja vstanemo.« Kajti zdaj je naše zveličanje bliže kot tedaj, ko smo vero sprejeli. Noč se je pomaknila in dan se približal. Odložimo torej dela teme in si nadenimo orožje svetlobe (Rimlj 13,11.12). Jezus v evangeliju ni zaman uporabljal podobe, ki so vzete iz poljedelstva, ko je hotel pokazati, kako se za naš napredek zahtevata postopna, vedno znova začeta rast in zorenje.

Kaj je pravzaprav advent? Ta latinska beseda pomeni dobesedno prihod. Obstoji dvojni Gospodov prihod. Prvikrat je prišel v naši slabotni, krhki naravi, podvrženi trpljenju in smrti. Drugi Kristusov prihod pa se bo izvršil v moči in veličastvu na sodni dan. Na ta dva načina stopa adventni čas pred nas kot čas pobožnega in veselega pričakovanja.

Velika adventna luč (vsako nedeljo je močnejša), je bila prižgana v tisti noči, ko je Božji Sin postal človek. Zato mora biti ravno priprava na obhajanje božičnega praznika najlepša priprava na Kristusov prihod v slavi. Vsako leto nas adventni čas opominja, naj pomislimo na čudo tistega prihoda, ki si ga nismo izmislili mi ljudje, in ga nismo sami storili, ampak se je uresničil iz božje ljubezni.

Skrivnost božične noči nas vedno znova spominja na neizmerno božjo ljubezen. Naš Bog je postal najmanjši, da nihče med nami ne bi pomislil, da ni vreden njegove ljubezni. Jezus ob rojstvu ni bil položen v toplo posteljo, bil pa je z ljubeznijo sprejet in položen tja, kamor se polaga hrana živalim. V tem pa je tudi globlje sporočilo. Bog želi postati naša hrana. Pozna našo nemoč in se nam pri vsaki maši daje v hrano v podobi koščka kruha. Daje se nam v hrano, da nam nikoli ne bi zmanjkalo poguma za dobro in lepo.

Pastirji so bili v Jezusovem času ničvredni v takratni družbi, ker niso imeli svojega posestva, hiše, živali ... V svoji revščini pa so bili odprti za stiske in potrebe drugih. Živeli so v votlinah z živalmi, ki so grele njihova bivališča. Ta skromni domek, ki so ga odstopili Mariji in Jožefu, ko so videli, da ne najdeta prenočišča, pa je postal Jezusov rojstni kraj, bivališče Boga med ljudmi. Luč veselja je razsvetlila temno noč. Naj razsvetli tudi temine našega življenja!

Vsem vam želim blagoslovljene božične praznike, v novem letu 2008 pa obilo zdravja, sreče, miru in osebnega zadovoljstva!

Župnik Janez Maučec

LIST IZ MARKOVCEV je glasilo občine Markovci, ki glasilo tudi izdaja. Uredniški odbor: Ivan Liponik, Hedvika Rojko, Alenka Rožanc, Darko Meznarič in Marija Prelog. Odgovorna urednica: Mojca Zemljarič. Slika na naslovnici: jaslice, Foto: MZ. Oblikovanje in priprava na tisk: Borut Lindič s.p., Gajevci 12, Gorišnica. Tisk: MI BO TISK d.o.o.

Natisnjeno 1250 brezplačnih izvodov.

Naslov uredništva: Markovci 43, 2281 Markovci. Telefon: 788 88 80

Strani na internetu: www.markovci.si

»V naslednjih letih nas bo zaposlovala kanalizacija!«

Tako pravi župan občine Markovci Franc Kekec, ki smo ga ob koncu leta povabili k pogovoru.

Občina Markovci je v tem letu zabeležila deset let samostojne poti. Kot župan vodite občino od ustanovitve leta 1998. Kako ocenjujete prehojeno pot?

Franc Kekec: »Letošnje leto pomeni tudi 10 let delovanja občine Markovci. Sam sem z delom občine v minulih 10-letih zelo zadovoljen. Vesel bi bil, če bi tako dejali tudi občani. Želim biti realist, zato tega ne pričakujem. Polovica, ali pa celo tudi več, pa jih je vendarle zadovoljnih. Sam sem z županovanjem dobil možnost, da sem spoznal naše ljudi z različnih zornih kotov, kar mi daje posebno zadovoljstvo. Naši občani so v glavnem pozitivni ljudje, ki jim razvoj občine tudi nekaj pomeni.«

Na katero naložbo, ki ste jo realizirali v tem obdobju, ste najbolj ponosni?

Franc Kekec: »V minulih letih je bilo mnogo storjenega, drobnih in velikih stvari, ki vsaka zase pomeni zadovoljstvo in uspeh zame ali za nekatere naše občane. Med pomembne štejem: obrtno cono Novi Jork in prenovo stare šole v občinsko stavbo. Na ti dve pridobitvi sem tudi najbolj ponosen.«

Trenutno največ investicijskega denarja iz občinskega proračuna namenjate gradnji kanalizacijskega omrežja. Kako uspešni ste s tem projektom pri črpanju evropskih sredstev in do kdaj menite, bo gradnja kanalizacije po celotni občini zaključena?

Franc Kekec: »Najbolj pomembna tekoča investicija je gotovo izgradnja kanalizacije, čeprav v občini nimamo problemov s ponikanjem odpadnih voda. Zavedati pa se moramo problemov ohranjanja zdravega okolja. Zato bo izgradnja kanalizacije glavna investicija še nekaj let v naši občini. Kako dolgo bo trajala, bo odvisno tudi od sredstev, ki jih bomo znali pridobiti iz evropskih ali državnih virov. Zaključena mora biti do leta 2017. Do sedaj smo pri izgradnji kanalizacije Zabovci-Markovci bili kar uspešni, saj smo pridobili kar 40 % evropskih oziroma državnih sredstev. Za primarni del kanalizacije Bukovci - Stojnci pričakujemo 90 % evropskih sredstev preko konzorcija, v katerega so vključene občine Ptuj, Starše, Kidričevo, Hajdina, Videm Markovci in Gorišnica. Cena kanalizacije bo kar nekaj milijonov evrov.«

V obrtni coni Novi Jork ste komunalno uredili še nova zemljišča. Parcele so zdaj naprodaj. Ali jih boste uspeli prodati glede na finančno krizo, ki se ji Slovenija, kot del razvitega sveta, ne bo mogla izogniti?

Franc Kekec: »V minulih letih smo v občini Markovci dosegli najmanjšo brezposelnost v Sp. Podravju, 6 %, kar je pod slovenskim povprečjem. K temu je pripomogla obrtna cona Novi Jork, ki se lepo razvija in nam jo mnogi zavidajo. Zaradi novih interesov jo bomo tudi širili. Trenutno razpisujemo 2,5 hektarja novih parcel. Recesija bo verjetno res negativno vplivala na prodajo teh parcel.«

Obvoznica oziroma hitra cesta Hajdina - Ormož je še vedno vroča tema obdravskih občin. Ljudje so negotovi, kaj se bo zgodilo z njihovim življenjskim okoljem in kje bo trasa te ceste. Zdaj ste se povezali s strokovnjaki in pripravljate novo študijo, ki naj bi jo finančno podprle občine. Za kaj konkretno gre?

Franc Kekec: »Hitra cesta od Ormoža do Markovcev je umeščena v prostor in se bo gradnja verjetno kmalu začela. Del ceste od Markovcev do Ptuja pa bo še problem vsaj dve leti. Varianta sever 1 je primerna za Naturo 2000, varianta jug 1 je bila izbrana kot najprimernejša v letu 2001 in tudi že umeščena v prostor. Natura 2000 pa se je pojavila v letu 2004. Občine ob hitri cesti bomo zahtevale nove neodvisne študije za umestitev na južno stran jezera. S študijo želimo dokazati, da vpliv ceste na Naturo 2000 ni tako negativen, kot je severna varianta negativna za kraje, kjer bi potekala. Ob izgradnji hitre ceste po južni varianti se bodo lažje rešili problemi, na katere opozarjamo že dolgo. Sanacija lagune, povezava s Šturmovčani in Vidmom, bo z južnim nadstropnim mostom rešena. Predvsem, če bodo Dravske elektrarne ukinile promet čez zapornice. Tudi gradnja hidroelektrarne na zapornicah je pomembna pri reševanju južne variante. Prav tako ideja proge za kajak na hitrih vodah ni zanemarljiva. Upam, da bo vsa ta problematika enkrat upoštevana pri izgradnji in da bo hitra cesta ostala. Po severni varianti hitra cesta namreč ne bi bila več klasificirana kot hitra.«

Ob markovski osnovni šoli ponosno stoji nova večnamenska dvorana. Ali gredo načrti v smeri, da bo občina kmalu preuredila ali na novo zgradila šolsko poslopje, ki je že precej dotrajano?

Franc Kekec: »Vrtec in šola zaenkrat zadovoljujeta normativne, potrebne pri vzgoji šolskih in predšolskih otrok. Na seznamu investicij Ministrstva za šolstvo nas še ni. Računamo, da bomo na seznamu po 10-letih.«

Kaj pa varstvo starejših? V občini Kidričevo so nov sodobno opremljen dom uredili. Ali bo tudi občina Markovci sledila ureditvi doma starejših občanov?

Franc Kekec: »V prostorskem planu imamo zazidalni prostor za dom upokojencev. Kdaj in kako ga bomo gradili, bi bilo pre zgodaj kaj reči. Razmišljanja so različna glede investitorjev.«

Nenazadnje je občina Markovci tudi med tistimi, kjer se zaenkrat še nič ne govori o gradnji poslovno-stanovanjskega oziroma izključno večstanovanjskega objekta. V sosednjih občinah Dornava, Gorišnica, Cirkulane in še kje so načrti o tem zelo konkretni. Kako je s tem v občini Markovci?

Franc Kekec: »Poslovna industrijska cona Novi Jork se nam dobro razvija. Je samo poslovna cona in bo taka tudi ostala. Stanovanjska cona se bo razvijala v Markovcih, v vseh vaseh pa je možno graditi tudi poslovne objekte. Odgovor na to, kako se bodo razvijale naše vasi, kaj obnavljati od kulturne in naravne dediščine, nam bo prinesel projekt, za katerega smo že podpisali pogodbo s projektantsko organizacijo, ki se ukvarja z urbanizmom. S tem projektom želimo dobiti vizijo razvoja naših vasi. Preko evropskega programa Leader pa je možno sofinanciranje projektov za razvoj podeželja.«

Letos je bila v občini Markovci na jezeru prvič organizirana rancarija. Kakšno popotnico bi dali tej prireditvi in kakšno je vaše razmišljanje o razvoju vodnih športov ter tudi turizma v občini Markovci?

Franc Kekec: »Z mestno občino Ptuj smo soinvestitorji za naložbe na Ptujskem jezeru. Nekatere izmed teh se že izvajajo. S tem želimo razviti vodni šport, v katerem se vidimo tudi Markovčani. Ob tem bi se naj razvijal tudi turizem, za katerega so možnosti. Rancarija je ena od možnosti, kako razvijati turizem in izkoristiti obstoječe objekte in delati še naprej. Prepričan sem, da bodo take prireditve postale tradicionalne in to je tudi cilj.«

Kakšni so načrti občine do leta 2010, ko boste zaključili svoj tretji županski mandat?

Franc Kekec: »V drugi polovici tretjega mandata bo prioriteta izgradnja kanalizacije. Ob kanalizaciji pa samo nujne investicije. Moje globoko prepričanje je, da to, kar je racionalno, zmoremo z rednim proračunom. Sem proti zadolževanju, ki močno podraži investicije. Investicije, ki pa ne prinašajo vračila

stroškov, naj čakajo na ugodni čas ali vrstni red. Leasingi, javno zasebno partnerstvo, hipoteke in še kakšna oblika financiranja so samo dražje oblike investicij. Vse takšne investicije brez kritja so nas pripeljale do gospodarske krize, v kateri smo danes. Če bi se vsi tako obnašali, kot smo se do sedaj v občini Markovci, krize v gospodarstvu ne bi bilo.

Vse državne investicije so predrage - kot da je državni denar manj vreden. Tako se obnašajo ponudniki - izvajalci. Zakonodaja o javnih naročilih pa to omogoča. Afere z osemkolesniki in cestami so odgovor na to.«

Kaj bi ob prihajajočih praznikih zaželeli svojim sodelavcem, društvom ter vsem občanom občine Markovci?

Franc Kekec: »Iz vsega povedanega želim, da bi bilo v prihodnje lepše, da bi kriza bila čim manjša. Vsem želim več strpnosti, razumevanja, medsebojne ljubezni, zdravja in vse to je sreča, ki si jo vsi želimo.«

Mojca Zemljarič

Poročamo o treh sejah občinskega sveta

Od zadnjega prispevka so minile tri seje občinskega sveta občine Markovci: ena izredna, ena dopisna in ena redna seja.

29. oktobra 2008 je bila že 4. izredna seja z eno samo točko dnevnega reda - prvi predlog odloka o proračunu občine za leto 2009. Sprejet je bil sklep o izvedbi javne razprave o proračunu občine Markovci za leto 2009, ki je trajala 15 dni.

5. dopisna seja je bila 18. novembra 2008. Na njej so svetniki sprejeli cenik uporabe večnamenske športne dvorane in šolske telovadnice ter pravilnik o uporabi večnamenske športne dvorane in šolske telovadnice. Spremenili so tudi občinski podrobni prostorski načrt za del območja P13-01 Novi Jork, območje Ključavničarstvo Konrad Zemljarič s.p.

4. decembra je bila 16. redna seja občinskega sveta, zadnja v tem letu. Sprejet je bil proračun za prihodnje leto, težak dobrih 5,1 milijon evrov. V skladu s predvideno letno rastjo cen v višini 3,2 odstotka so svetniki povišali vrednost točke za izračun nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča, priključnino za KTV sistem, vrednost točke za izračun komunalne takse, najemnino za grobove in za uporabo mrliške vežice ter za zastavonoša. Povišali so tudi ceno za govornike ob pogrebnih svečanostih, in sicer za 240 odstotkov.

V nadaljevanju so svetniki podali soglasje k sklenitvi pogodbe o stavbni pravici na nepremičninah v k.o. Bukovci za potrebe izgradnje javne poti do Maroha in na nepremičninah v k.o. Prvenci za potrebe legalizacije objekta ribičev. Pod določenimi pogoji so soglašali tudi s prodajo nepremičnine v k.o. Stojnci v lasti Ljubice Kozel, ki je varovanka doma upokojencev in ji občina plačuje oskrbnino. Soglašali so tudi s sklenitvijo najemne pogodbe za najem nepre-

mičnine v Borovcih za potrebe tamkajšnjega športnega društva. Sklenili so še, da se ponovno javno razpiše prodaja nepremičnine v k.o. Borovci (Jurič) za znižano kupnino za 15 odstotkov, potem ko je bil prvi razpis neuspešen. Sprejet je bil tudi Občinski program varnosti občine Markovci, po katerem so dobili občinski redarji veliko večje pristojnosti na območju celotne občine, in sicer na področju preprečevanja prekrškov, kaznivih dejanj, zmanjšanje posledic, nastalih zaradi izrednih dogodkov, obvladovanja varnostnih tveganj in uvajanja standardov kakovosti varovanja ljudi, premoženja, javnega prostora, javnih zgradb, okolja ter naravne in kulturne dediščine.

Nazadnje je bil sprejet še investicijski program za izvedbo 3. faze kanalizacije Markovci-Zabovci s čistilno napravo v Markovcih.

MBK

Nsi Markovci: Enotno. Odločno. Naprej!

"Zakurjena peč in prižgana svetilka širita svojo toploto in sij. Ustvarjata domačnost in jasen pogled, zato privabljata ljudi. Imejmo to v mislih, ko gremo na novo pot." *Ljudmila Novak*

Predstavniki občinskih odborov Nove Slovenije so se v soboto, 15. novembra 2008, zbrali na predčasnem volilnem kongresu, ki je potekal pod geslom "Enotno. Odločno. Naprej!". Enoglasno so za predsednico stranke izvolili evropsko poslanko Ljudmilo Novak. Pred tem je edini protikandidat Franc Vovk umaknil svojo kandidaturo. Novi podpredsedniki so Jožef Horvat, Anton Kokalj in Marjetka Uhan. Nova predsednica sveta stranke pa je postala Mojca Kucler Dolinar.

Ljudmila Novak je v govoru pred delegati dejala, da 21. september - datum letošnjih volitev - za Novo Slovenijo ni bil konec, pač pa začetek, saj imajo v stranki sposobne ljudi, ki želijo delati. Novakova je opozorila, da je sedaj »čas za združitev moči, za delo in prenovu stranke". Kot je izpostavila, mora biti NSi stranka vključevanja in mora k sodelovanju povabiti vse tiste, ki želijo v njej delovati na konstruktiven način. Opozorila je tudi na visoko število kandidatov za različne funkcije v stranki, kar je razveseljivo ob dejstvu, da "jim za to ne moremo ponuditi nobenih nadomestil ali drugih ugodnosti".

Ne želimo si le vrnitve v državni zbor, ampak "znova postati ena najboljših in najmočnejših strank na desnici", je dejala Novakova. "Za uresničitev naših ciljev bomo napeli vse sile in se odpo-

dali vsemu, kar nas pri tem ovira," je napovedala. Pri tem je kot prihodnje naloge omenila izboljšanje medsebojnih odnosov, povezovanje vodstva ter regionalnih in občinskih odborov, krepitev stika s terenom ter vzpostavitev notranjega in zunanjega dialoga. Poleg tega bo potrebna razdelitev nalog in odgovornosti med podpredsednike in člane izvršilnega odbora stranke ter vzpostavitev dialoga s civilno družbo. Novakova je prepričana, "da je v Sloveniji potrebna stranka, ki izhaja in deluje na osnovi vrednot, ki so značilne za krščansko demokracijo v Evropi". "Analize kažejo, da je realna možnost NSi v tem trenutku okrog 15 odstotkov. Ali ste za to, da jih v naslednjih letih presežemo?" je zbrane vprašala Novakova in požela bučen aplavz.

Člani OO NSi Markovci smo z opravljenim delom v letu 2008 zadovoljni. Mnogo truda smo vložili v pripravo in izvedbo državnoborskih volitev. Delno nam je to tudi z našim kandidatom Janezom Liponikom uspelo. Kljub neuspehu Nove Slovenije na nacionalni ravni, smo v našem volilnem okraju dosegli kar predvidljivo število glasov. To kaže na dobro delo odbora in pravilno strategijo volilnega štaba, ki se je s kandidatom predstavil po celotnem volilnem okraju. V svoje vrste smo sprejeli kar nekaj novih članov, ki bodo s svojim znanjem in izkušnjami pripomogli k še boljšemu delu odbora. Ustanovitev Mlade Slovenije - podmladka Nove Slovenije v Markovcih pa prinaša svež veter in nove ideje med nas vse.

Darko Meznarič

OO SLS Markovci

Letošnje leto je bilo kar delavno. Priprave na državnoborske volitve so dale kar nekaj dela.

Kljub temu, da v tem volilnem okraju naša stranka ni dobila poslanca, gre naše delo naprej. Še naprej bomo delali na nivoju občine ter se borili za dobro naših občanov.

V mesecu decembru smo pripravili srečanje naših članov. Članov je sicer veliko, vendar so nekateri samo na papirju, tako, kot se to dogaja marsikje drugod. Naše srečanje je bilo v Borovcih. Predsednik stranke je s kratkim nagovorom

pozdravil župana ter vse prisotne člane. Po tem nagovoru se je večer zaključil s prijetnim vzdušjem med člani. Med nami je bil tudi naš najstarejši aktivni odbornik Jože iz Strelcev, ki nam je prijetno popestril večer. Ob prijetni deklamaciji nam je tudi zapel.

Želimo si, da bi takšni večeri bili pogostejši med vsemi in ne samo med člani določenih strank.

Hedvika Rojko

Naj v letu 2009 vse ovire postanejo premostljive, vse, kar je bilo predaleč, dosegljivo, vse, kar je bilo nemogoče, možno, vse, česar nismo imeli, pa naj ostane v duhu upanja, vztrajnosti in poguma.

Nsi Markovci

Ob vstopu v novo leto pa vam OO SLS Markovci želi vse dobro v novem letu ter zdravja in osebnih zadovoljstev.

Leto, ki se izteka, nas postavlja na prag novih upanj in pričakovanj. Želimo, da bi vas vse to, kar razumete in čutite kot srečo v življenju, spremljalo v prihodnjem letu.

Želimo vam prijetne božične praznike ter veliko sreče in uspeha v novem letu.

*Predsednik OO Markovci SDS
Juan Golob*

Mednarodni seminar 4 hands 1 wish

V oktobru smo se Zares Aktivni udeležili mednarodnega seminarja 4 Hands One Wish. Kot predstavnik iz občine Markovci sem se seminarja udeležil Matjaž Veršič.

Seminar je potekal od 12. do 19. 10. 2008 v Izraelu v mestu Ramat-Hasharon in Tel Aviv. Na seminarju so sodelovali predstavniki štirih držav: Slovenije, Anglije, Turčije in Izraela. Skupaj se je seminarja udeležilo 35 mladih. Iz Slovenije se nas je seminarja udeležilo sedem predstavnikov iz vseh koncev Slovenije, predstavniki smo bili: Matjaž Veršič (Sobotinci), Nina Stankovič (Kamnik), Matej Oražem (Domžale), Kaja Cegnar (Kamnik), Urša Cehnar (Ljubljana), Nino Klinger (Maribor) in Damijan Pezdicek (Maribor).

Seminar 4 hands 1 wish je potekal v sklopu Euromed programa. Namen seminarja je bil razveseliti otroke v bolnišnicah in jim s pomočjo oprave klovnov vsaj delno pomagati, da za nekaj minut pozabijo na bolezen, ki jih je prizadela. Seminar v takšni obliki pripravijo enkrat letno in povabijo tri gostujoče države. Letos smo imeli čast, da se tega seminarja lahko udeležimo v klubu mladih Zares Aktivni. Naučili smo se, kako poteka organizacija programa, spoznali različne metode za delo z mladimi, velik poudarek je bil na interaktivnosti, saj smo bili vsi udeleženci močno vključeni v izvedbo delavnic.

Vsi udeleženci smo v času seminarja del svojega časa preživeli pri izraelskih družinah. V tem času v Izraelu poteka eden izmed največjih judovskih praznikov jom kipur ali praznik sprave. Ker je bil praznični čas, je bilo vzdušje še posebej

prijetno. Začutili smo njihov način življenja med prazniki. Prvi dan smo obiskali tudi Jeruzalem, kjer smo spoznali, kako lahko tri različne vere živijo na skupnem ozemlju. Naslednje tri dni smo imeli učne seminarje, na katerih smo se naučili osnovnih veščin, ki jih mora obvladati klovn. Učili smo se komedije, improvizacije, trikov in obnašanja klovna. V petek popoldan pa smo se kot klovni predstavili otrokom v pediatrični bolnišnici v Ramat-Hasharonu. Otroci so bili navdušeni nad našim nastopom, prav tako pa smo bili navdušeni tudi vsi

udeleženci, predstavili lepote svoje države in njene nacionalne posebnosti. V nedeljo pa je sledil povratek v domovino. Ob povratku domov smo strnili vtise o seminarju in izrazili željo, da bi podoben projekt v naslednjem letu izpeljali v Sloveniji.

Klub mladih Zares Aktivni je podmladek politične stranke Zares - nova politika. V občini Markovci še ni ustanovljenega občinskega odbora Zares - nova politika in ob tej priložnosti bi pozval vse občane, ki jih zanima lokalna problematika občine Markovci in politika na

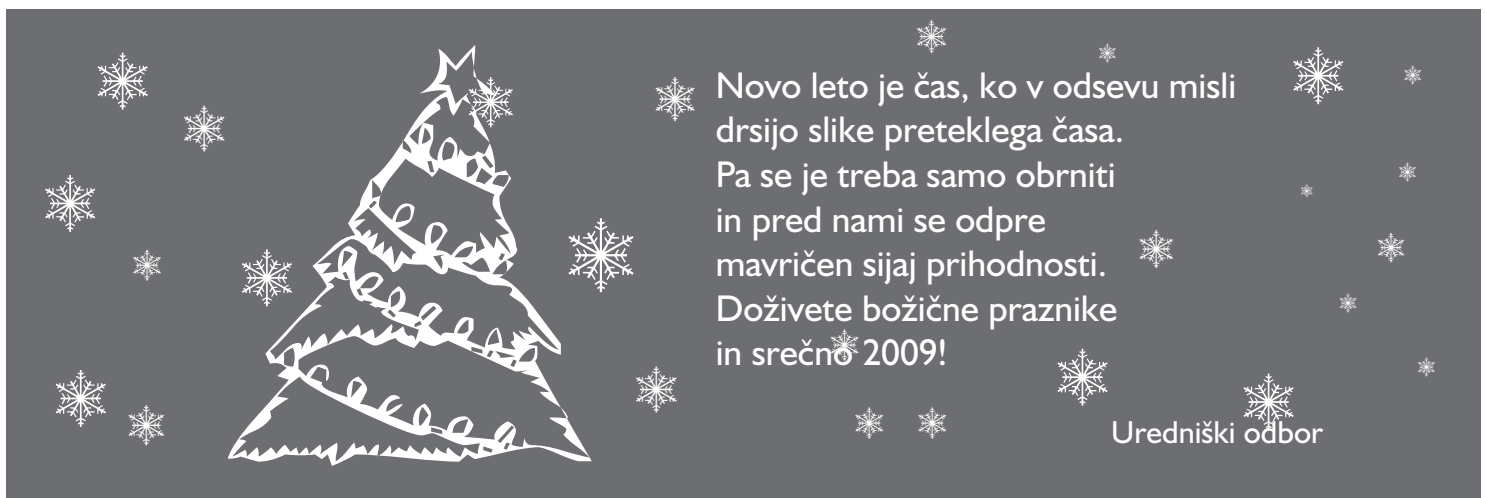
Zares Aktivni so poskušali v klovnovi opravi razveseliti otroke v bolnišnicah.

Foto: Matjaž Veršič

udeleženci seminarja, ker smo ugotovili, kako malo je potrebno, da se otrok nasmeji. Na zaključnem srečanju v soboto zvečer smo, tako kot vse države

višjih ravneh, da se nam pridružijo, da bomo lahko ustanovili občinski odbor.

Matjaž Veršič

Življenje - radost, trpljenje ... ?

V ponedeljek, 27. oktobra, je OORK Markovci v sodelovanju z župnijsko Karitas organizirala zanimivo predavanje oziroma srečanje z zdravnico Jožico Gamse, specialistko psihiatrije.

Dr. Jožica Gamse

Foto: Marija Prelog

Dr. Gamsetova se ukvarja s temami, o katerih se ljudje neradi pogovarjamo. To je soočanje človeka z njegovo boleznijo ali boleznijo njegovega bližnjega ter soočanje s smrtjo in izgubo ljubljene osebe. Ko smo zdravi in naše življenje teče po ustaljenem ritmu, nimamo najmanjše potrebe, da bi razmišljali o teh »težkih zadevah«. Težave se pojavijo, ko zbolimo sami, kdo od naših bližnjih, ali da kdo nenadoma umre. Psihično ravnovesje se nam poruši, mnogokrat

nimamo toliko poguma in moči, da bi si poiskali strokovno ali kakršnokoli drugo pomoč in takrat človek resnično trpi v svoji duhovni notranjosti, ki se odraža tudi na telesu.

Gamsetova nam je podala predvsem

smernice in spoznanja s svojimi izkušnjami, kako je potrebno dati času čas, predelati žalost in izgubo človeka, če odide v onostranstvo. Vendar se moramo zavedati, da tisti, ki ostane, mora živeti naprej sam, ter to sprejeti in si življenje narediti, kolikor se le da kakovostno. Ko pa spremljaš dalj časa trajajočo bolezen svojega bližnjega ali kogarkoli drugega, pa sta spet potrebni posebno čutnost in moč, da znaš človeku, ki je obremenjen z boleznijo, dati pod-

poro in vero v pravi meri, ne pa da ga še pomilujemo in da se smili sam sebi.

Na predavanju smo se spoznali tudi z delovanjem društva Hospic, ki pomaga ljudem v zadnjih trenutkih življenja, da je njihov odhod s tega zemeljskega stvarstva na nek način olajšan in dostojanstven. Sodelavci Hospica morajo biti dosegljivi štiriindvajset ur na dan, ker se nikoli ne ve, kdaj te svojci pokličejo k umirajočemu. Hospic zelo dobro deluje v Mariboru in dr. Gamsetova nas je povabila, če kdo v sebi čuti to moč in da resnično želi pomagati, se bo za nove sodelavce organiziralo izobraževanje tudi na Ptujju. Sodelavci Hospica delujejo povsem prostovoljno in njihovo poslanstvo je povezano s pravo mero čutnosti in z obilo srčne moči.

Pogovarjali smo se tudi, kako pomembno je, da znamo osebi, ki je odšla, odpuščati vse, karkoli je bilo slabega, ali da smo do preminulega imeli kakršnekoli zamere, kajti, ko bomo vse slabo odstranili iz srca in misli, se bomo nenavadno dobro počutili in tako tudi umrli osebi dali svobodno pot v onostranstvo.

Z oktobrskim predavanjem smo načeli tabu temo, ki je še kako prisotna v naši družbi, kajti o bolezni in smrti se seveda nihče rad ne pogovarja in vendar je del našega življenja. Prišli smo do zaključka, da je v javnosti treba govoriti tudi o »težkih temah«, čeprav jih neradi slišimo, kaj šele, da se o njih pogovarjamo.

Marija Prelog

Zdrav duh v zdravem telesu

V OORK Markovci se v sodelovanju z župnijsko Karitas trudimo, da z aktivnostmi, ki jih organiziramo, čim več doprinesemo za osveščanje ljudi k njihovem zdravju.

Tako zraven različnih predavanj ter aktivnosti in mesečnih krvnih meritev (merjenje holesterola, maščob in sladkorja v krvi ter krvnega pritiska) potekajo različne rekreativne vadbe. V gasilski dvorani Markovci trikrat na teden izvajamo različne oblike rekreacije, tako, da vsak lahko najde nekaj zase, če le ima interes, da nekaj naredi za svoje telo in boljše počutje.

Ob ponedeljskih večer ob 19. uri je rekre-

ativna vadba za vse generacije (še vedno se lahko priključite), ob torkih je vadba joge za prostovoljke, ob četrtek pa so plesni večeri s spoznavanjem novih plesnih korakov in so pravzaprav bili zadetek v črno. Glede na to, da smo letos spomladi s to obliko rekreacije v naši občini začeli na novo, nismo vedeli, ali se bodo ljudje odzvali ali ne. Odziv je bil več kot odličen. Oblika plesne rekreacije ni pomembna samo z vidika gibanja telesa in učenja plesa, temveč tudi bližine partnerja. Plesni tečaj večino obiskujejo moški in ženske v parih; bodisi sta to mož in žena, partnerja ali fant in punca.

Predvsem je pomembna bližina drug

drugega. Današnji čas, ko imamo vse premalo časa za svojega bližnjega, saj nam delovne obveznosti pač narekujejo nenehen tempo, je ta oblika druženja več kot dobrodošla. Bližina ljubljene osebe, pogled v oči, mnogokrat tudi hoja po partnerjevih nogah ... Vse to neka-ko pogloblja vez med človekoma, ki se imata rada in si vse premalokrat vzame-ta čas zase.

Spoštovani, če bi se radi spoznali s plesnimi ritmi in si zraven tega vzeli uro in pol časa za svojega bližnjega, se opogumite in se nam pridružite. Če bo dovolj zanimanja, bomo s to obliko rekreacije nadaljevali tudi naprej.

Marija Prelog

Rad te imam, zaupam ti

To je bilo letošnje vodilo tedna Karitas, ki je potekalo prvi teden v decembru. Tudi v naši župnijski Karitas smo se priključili tej vseslovenski akciji.

Tako smo v mesecu oktobru bili gostitelji srečanja sodelavcev dekanije Ptuj in Zavrč. Ta srečanja potekajo vsak drugi torek v mesecu v drugi župniji. Izmenjujemo si mnenja in poročamo o potrebah pomoči, ki jo potrebuje katera župnija, zraven pa seveda sodi tudi duhovna misel, ki jo poda domači župnik. Več kot zadovoljivo so sodelavci poročali o sodelovanju z Rdečim križem ob reševanju posledic toče, kjer je bilo potrebno pravično razdeliti finančno pomoč ljudem, ki so bili prizadeti. Naši župniki hvala Bogu, je bilo prizanešeno, vendar smo ravno tako pomagali z zbiranjem kmetijskih pridelkov, ki jih nismo poslali v semenišče, ampak ljudem, ki jim je to prišlo še kako prav. V tem zimskem času pa je tudi precej prošelj za sofinanciranje plačila kurjave. Pri nas smo dokončno opremili sobo s policami, tako da ljudje, ko pridejo iskat obleko ali kaj drugega, lahko hitro najdejo kaj primerne zase. V sodelovanju z OORK pa smo razdelili tudi pomoč v obliki donacije EU. Ne smemo pozabiti, da, v kolikor nam čas dopušča, obiščemo naše farane v domovih starejših. Razveselili pa smo se tudi nove sodelavke, saj smo resnično veseli vsakega novega človeka, ki v srcu začuti, da sme na ta način pomagati ljudem. Naša Karitas se je vključila tudi v priprave dobrodelnega koncerta Karitas, ki tradicionalno poteka v župniji sv. Petra in Pavla na Ptuj in je vsako leto množično obiskan. Zbrana finančna sredstva pa se bodo še vedno koristila za ljudi, prizadete v toči.

Prostori župnijske Karitas so opremljeni z novimi policami.

Foto: Marija Prelog

Koncert je potekal v petek zvečer, 28. novembra, ravno tako pod geslom Rad te imam, zaupam ti. Na koncertu so sodelovali tudi naši Zvončki skupaj s cerkvenim mešaninim zborom in drugi izbrani glasbeniki in pevci. Koncert je povezovala Darja Petek, ki nam je z zgodbo o bojevniku teme, ki išče luč, skozi ves program podajala nadvse srčne in dobre misli in nas na koncu opomnila, kako pomembno je, da dragemu človeku danes, ne jutri povemo: rad te imam, zaupam ti, kajti jutri je že lahko prepozno.

Marija Prelog

Trenutne potrebe Župnijske Karitas: posteljnina, če ima kdo odveč kakšno koco v dobrem stanju, tudi odejo, športne copate št. 39, ali več ...

Hvala, v imenu vseh tistih, ki to potrebujejo!

Punčke iz cunj

Zakorakali smo v praznični mesec december. To je čas, ko se želja po sreči in zdravju seli iz srca v srce. Prav je, da se spomnimo tudi na otroke, ki ne živijo v izobilju. V vrtcu Markovci, v skupini Smeškoti, smo se pridružili projektu Unicefa. "Posvoji punčko in reši otroka" je čudovita Unicefova mednarodna akcija, preko katere se zbirajo sredstva za pomoč otrokom v državah tretjega sveta. Vsaka posvojena punčka zagotovi cepljenje enega otroka proti šestim otroškim nalezljivim boleznim: davici, ošpicam, oslovskemu kašlju, otroški paralizi, tuberkulozi in tetanusu.

Punčka iz cunj je igrača, ki je poznana v vseh kulturah sveta. Marsikateremu otroku je že v preteklosti predstavljala družbo, danes pa simbolizira otroka iz države v razvoju, ki potrebuje našo pomoč. Vsaka punčka

je ročno izdelana in unikatna. V projekt so bili vključeni otroci in njihovi starši ali bratje in sestre. Spoznavali smo se s tradicijo, običaji in življenjskimi razmerami v državah, kjer deluje Unicef, razvijali svojo kreativnost, predvsem pa občutek, da smo pomembna in aktivna opora milijonom sovrstnikom po svetu.

Vsak je prispeval svoje ideje in zamisli. Material za izdelavo punčk smo prinesli od doma. Nastale so različne kreacije oblek. Lase smo izdelali iz različnih barv volne. Nekatere so imele kitke, druge pa različne kodre. Obraz punčke smo narisali, ali pa izvezli. Ko smo punčke izdelali, smo jih glede na njihov videz tudi poimenovali in izdelali osebno izkaznico. Izdelali smo osemnajst punčk. Punčke smo poslali na Unicef in s tem vsaj malo pomagali otrokom.

Dobili smo občutek, da smo vzpostavili pravi medkulturni dialog, na kar smo zelo ponosni.

Sonja Ambrož

Karitas župnije sv. Marko in OORK želita blagoslovljen božič in srečno 2009. Iskrena hvala krvodajalcem za darovano kri in prosimo, da se organiziranih krvodajalskih akcij udeležujete tudi v prihodnje!

Bilo je leto, mesec, teden, dan ...

Ponedeljek, 8. 12. 2008. Ko pišem ta sestavek, se zavem, da bodo v tem 2008. letu samo še štirje ponedeljki, štirje torki, štiri srede in le trije četrtrki, petki... Vsi naslednji bodo že v novem, naslednjem letu, ki bo spet običajno s 365 dnevi.

Ta vse krajša bližina novega letnega obdobja pa je obenem tista priložnost, ko začnemo razmišljati o tem, po čem bomo pomnili to leto. Vse predolgo bi trajalo, če bi začela analizirati, kaj vse se je v letu 2008 zgodilo tu pri nas v Markovcih in nekoliko dalje naokrog: v Sloveniji, Evropi, svetu. Zato bom ostala pri tistem, kar v teh dneh vedno znova poseže v moja razmišljanja in se me najbolj dotakne. In tako sem spontano začutila: spomnila se bom in delila z bralci spomine na kak poseben dan, poseben teden, poseben mesec. Vse to pa je del tega prestopnega in že zato posebnega leta 2008.

A naj začnem kar z uro. Ponedeljkov dopoldan. Okrog mene mir in tišina. Prijetna toplota in toplina ob pogledu na vse drobne spominke v tem prostoru. Tam zunaj pa se na vedrem nebu že gostijo oblaki. Kakor življenje: njegovo vedrino in srečo prekrijejo teme nesreč in žalosti. Potem pa do naslednjih oblakov spet zasije nekaj novega. Toda danes želim ostati optimistična in se tudi spominjati predvsem lepih stvari. Najbližji mi je včerajšnji dan - Miklavževa nedelja. Dopoldanska srečanja v cerkvi in še prej na pokopališču, kjer smo se trudili prižgati še drugo svečko na adventnih venčkih. Popoldan smo se srečali z družino, nato pa smo se odpravili na Miklavžev koncert godbe na pihala. Ob lepem, a ne predolgem programu vseh nastopajočih, smo resnično uživali. Že prej pa smo rekli kakšno o samem Miklavžu, njegovih obiskih, darilcih ...

Ura, dan, teden! Tudi tukaj ne bom potovala daleč nazaj. Naj bo to kar teden od prve adventne nedelje, 30. 11. 2008, do sobote, 6. 11. 2008. Izredno bogat, poseben teden. Prva adventna nedelja je letos sovpadala z rojstnim dnevom ene mojih najdražjih oseb. Sledil je lep, sicer bolj tih, ponedeljek z napovedjo

torka, ko so me spet vključili v prijetno družbo praznovalcev. Že dopoldan pa me je razveselilo pismo iz moje osnovne šole s prisrčnim povabilom na prednovoletno srečanje nas upokojencev z otroki in učitelji ter drugimi sodelavci šole. Vesela sem bila tudi zaradi lističa z opozorilom, naj bomo pozorni na pismensko znamko, ki jo je izdelal učenec Žan Bezjak, lanski devetošolec OŠ Markovci. Na sredo, 3. 12., sem se v mislih skrbno pripravila. Dan se je sicer začel s sivino in pršenjem, a v nadaljevanju tega sploh nisem več zaznala. Rojstni dan pesnika dr. Franceta Prešerna je že nekaj let veseli dan kulture in letos sem ga želela res doživeti tako, kot se je ponujal v našem Ptujju. Razstava v galeriji Franceta Miheliča, v Muzikafeju predah ob kavici, kjer te od vsepovsod »nagovarja« kak z umetnostjo povezan predmet. Potem sem obiskala Salon umetnosti, kjer sem občudovala fotografije iz gorskega sveta. Naslov razstave je kar pravi: Glej, kako je lep ta naš svet! Pod vtisom občutenega vidim potem lepote skozi vso Prešernovo ulico. Doživim lepo srečanje v knjižnici Ivana Potrča in odnesem s seboj izbrano knjigo. Potem me je pot zanesla na Ptujski grad. Tam sem si ogledala film Gospodje ptujski in nato še istoimensko razstavo. V Stari steklarski delavnici na Slovenskem trgu pa sem potem ujela le še zadnje prizore otroške predstave in Žveglin sejem, na katerega so vabili starejši s svojimi prazničnimi delavnicami. Tudi moja druga kavica tega dne v Park hotelu je bila po svoje povezana z umetnostjo - kavna simfonija. Ob njej sem pomislila na vso lepoto glasbe, na svoje mlade glasbene poustvarjalce ... Potem sem se odpravila še v Mestno gledališče na ogled predstave Romane Ercegovič Travnik čarobne lepote. Sledili so naslednji dnevi, ki so mi dajali nove lepote in vrednote. Četrtek in potem petek, 5. december, že 44. posebni družinski dan, ki se ga v najožji družini spomnimo tudi sedaj, ko njega, Janeza, ni več med nami. Pobožam najino poročno sliko in tudi mapo z njegovim posmrtnim odlikovanjem ... Zavestno se odpovem dogodkom, ki ta

večer potekajo marsikje.

In že je tu sobota, zadnji dan tega mojega izbranega tedna. Po svoji polnosti in dobroti soljudi je dan podoben na primer sredi, a spet drugačen. Dopoldan uspešnem opravi nekaj, kar me je že nekaj časa spremljalo kot dolžnost. Popoldan pa se s sorodniki zapeljem k svakinji na njeno rojstnodnevno praznovanje. Od tam pa s hčerko Slavico v ptujsko gledališko hišo, kjer doživim lep večer zaključka Festivala monodrame in nastop skupine Kvinton. Hvalježna sem za vse te lepe dogodke, potem preživim preostanek večera in že razmišljam o minulem tednu ter radostno pričakujem Miklavžev koncert v Markovcih.

Ura, dan, teden ... Mesec. Naj bo to kar november 2008 (in še zadnji dnevi oktobra). November zato, ker se v njem najbolj zavemo svoje minljivosti. Ob spominih na svoje najdražje, ki so se že poslovili, se vedno znova zavemo, kako nam je tudi leto 2008 dajalo in jemalo. Ne le tistega, kar je zrastle na poljih, v vinogradih in sadovnjakih, na vrtovih in gredah, temveč tudi dragih oseb, ki so v otroštvu rasle z nami v istih družinah, hišah, vaseh in krajih, nato pa nam z družinskimi vezmi vedno znova zagotavljale svojo dobrotljivost, ljubezen in iskrenost.

V letu, ki se izteka, sem tudi sama dobila mnogo dobrega (ne mislim na materialne dobrine). Videla in doživela sem marsikaj lepega, prisluhnila prijetnim glasovom mnogih glasbil in človeških grl. A v tem letu sem tudi mnogo izgubila. Ko se je sredi poletja kar preko noči utrnilo življenje sestre Marije, je še močnejše spregovorilo spoznanje o dokončnosti vsega, kar nas obdaja. Pa vendar. Tukajšnja dokončnost ni dokončna. Začenja se nekaj novega. Upanje v to pa nas je spremljalo v najbolj žalostnih časih leta 2008. V njem je bilo toliko dokazov za to, če smo jih le uspeli, ali hoteli videti ... Srečno leto 2008, pozdravljeno leto 2009!

P.S.: Pravkar se je skozi oblake spet prebilo sonce.

Karolina Pičenko

Ostanimo prijatelji

Prišel se je december in z njim predpraznični čas, ki velja za obdobje, ko nakupujemo najrazličnejše darove našim najbližjim in smo obenem polni pričakovanj, kaj bodo oni podarili nam. Lepo darilo je lahko že topel namseh, stisk roke ali prijetna melodija. Slednjih je v zadnjem mesecu leta slišati ogromno, saj se predpraznični in kasnejši božični koncerti kar vrstijo.

7. decembra smo tako lahko obiskali že 8. tradicionalni Miklavžev koncert Godbe na pihala občine Markovci, ki ji dirigira kapelnica Helena Bezjak. Sv. Miklavž, ki goduje 6. decembra, je prvi izmed treh dobrih mož, ki nas vsako leto obdarujejo. V petek, na predvečer, je skupaj s parklji, obiskal tudi otroke v naši farni cerkvi.

Da je tudi glasba lepo darilo, so nas želeli spomniti godbeniki, ki so ponovno or-

ganizirali še en lepo izveden koncert. Letos so v goste povabili Mešani cerkveni pevski zbor Sv. Marko, s katerimi so družno izvedli nekaj skupnih pesmi. Lepo je bilo videti in slišati dvoje društev, ki so s sklepno pesmijo Ostanimo prijatelji še enkrat potrdili »prijateljevanje« in sodelovanje med društvi. Tega je v naši občini potrebnega še več, a vidimo lahko, da vendarle ni tako negativno, kot bi nekateri menili.

Godbeniki so izvajali predvsem nove skladbe; z nekaj od teh so se predstavili tudi na reviji pihalnih godb, ki je potekala v petek, 21. novembra, v kulturni dvorani Gimnazije Ptuj. Solistka ob spremljavi pihalne godbe v posameznih pesmih je bila Vanesa Tomažič, ki nas je popeljala v igrivi otroški svet pesmi, kot so Sreča na vrvi in druge.

CePZ Sv. Marko se je pod vodstvom Polonce Strelec-Čuš samostojno predsta-

vil z dvema pesmima; ena izmed teh je bila adventna Vso zemljo tema krije, ki je ravno pravšnja za predpraznični čas. Družno z godbeniki so izvedli gospel Alelujo in dve zimzeleni slovenski melodiji, ki kar poživita duha in telo. To sta pesmi Maček v žaklju in Dan ljubezni, ki ju v originalu izvajajo Bele vrane.

Koncert je skladno z vsebino povezal Alen Slihovič, ob skladbi »Something stupid« pa sta zaplesala Maja Kaisersberger in Boštjan Ber. Zahvalo je izrazil tudi predsednik Godbe na pihala Janko Kelenc, ki se je v prvi vrsti zahvalil kapelnici Heleni Bezjak za ves trud in delo, kasneje pa povabil na koncert prihodnje leto. Ta bo 9. po vrsti, društvo pa bo praznovalo 10. obletnico ponovne oživitve delovanja. Skupaj z njimi se že sedaj veselimo tega okroglega jubileja!

Alenka Rožanc

Od Trubarja do Partljiča

V petek, 21. novembra, smo na šoli za učence od petega do devetega razreda organizirali že težko pričakovani prvi kulturni dan. Najprej smo radijsko uro, ki so jo pripravili in posneli učenci, posvetili Primožu Trubarju, saj letos mineva 500 let od rojstva pisca prve slovenske knjige in očeta slovenskega jezika, zato je tudi Vlada Republike Slovenije sklenila, da se ob tej pomembni obletnici leto 2008 razglasi za Trubarjevo leto. V 16. stoletju smo se začeli Slovenci oblikovati kot narod s svojim jezikom, s svojo kulturo in s svojim šolstvom. Začetnik slovenskega jezika in

slovenske književnosti je bi Primož Trubar, ki je po protestantskih idejah, da naj bodo verske knjige v ljudskem jeziku, pričel pisati slovenske tiskane knjige. Pri radijski uri smo se tako sprehodili po poteh slovenske književnosti od njenih nastankov do današnjih dni.

Nato smo se skupaj z nekaterimi starši in drugimi občani od 18. do 20. ure preselili v povojni čas in si ogledali predstavo Moj ata, socialistični kulak v izvedbi kulturnega društva Grajena, v režiji Tatjane Vaupotič.

Moj ata, socialistični kulak je ena najbolj znanih slovenskih komedij, že več-

krat uprizorjena na gledaliških odrih. Avtor Tone Partljič na duhovit in tragi-komičen način opisuje obdobje takoj po 2. svetovni vojni na slovenskem podeželju.

Igralci in drugi sodelavci te predstave so svojo vlogo odlično opravili, učencem se je še posebej priljubil njihov vrstnik, ki je odigral Tinčka, mi pa smo doživeli dve nepozabni uri smeha, nekateri pa smo se tudi zamislili, kako zelo brezčasna oziroma aktualna je ta komedija tudi v današnjem času.

Vida Vajda

»Ata, ti lahko povem pesmico ...«

Komedijo Toneta Partljiča Moja ata socialistični kulak je režirala Tatjana Vaupotič, ki nam je povedala, da so se igralci s to predstavo predstavili že enajstič - od tega devetkrat na Vurberku, kjer v zadnjem času v glavnem uprizarjajo igre, ki jih naštudirajo, kajti tamkajšnje okolje je resnično čudovito.

Izvedeli smo tudi, da igralski ansambel sestavljajo ljudje različne starosti in različnih poklicev, vse pa družita veselje in ljubezen do kulture. To se kaže tudi v tem, da si na primer sami izdelujejo kulise, šivajo kostume, sami so tonski moj-

stri ... Skratka, vsak v skupini dela tisto, na kar se spozna. Tatjana Vaupotič nam je zaupala tudi to, da je za predstavo, kakršna je ta, potrebno vsaj 50-krat iti na vaje, kar pomeni približno pol leta.

Med predstavo smo se nasmejali, eni sicer bolj kot drugi, vendar nam je bilo na splošno všeč. Na tragikomičen način smo spoznali čas, v katerem so odraščali naši pradedki in ki nam je popolnoma neznan.

Nas pa je od vseh igralcev najbolj navdušil Alen Erjavec, ki je igral eno glavnih vlog - Tinčka. Alen je naš vrstnik,

saj obiskuje 9. razred OŠ na Grajeni. Njemu smo se najbolj nasmejali, bil je naraven, nič se mu ni poznala trema, bil je pravi »tip«.

Ker nas je marsikaj zanimalo, nam je zaupal, da je to njegova prva vloga, da ima tremo, vendar se iz predstave v predstavo manjša, da se je večine vloge naučil na bralnih vajah, da v prestavi uživa, da šola zaradi »igralske kariere« ni trpela, da se je veliko naučil in da bo še nastopal na odru.

Novinarke Taja, Katja in Eva

KUD Markovski zvon: Ta »nori« december

Ponovno smo zakorakali v zadnji mesec koledarskega leta, ki smo ga z leti preimenovali kar v »nori december«. »Nori« zato, ker se v dobrih štirih tednih zgodi toliko stvari in dogajanj, da jim le težka sledimo. Vsepovsod prireditve, nastopi, koncerti, zaključki, ... Da vse poteka skladno, pa je potrebno veliko truda, vaj in ponavljanj.

Sekcije KUD-a Markovski zvon so ob začetku sezone zavihale rokave in se pridno lotile dela. Za njimi je kar nekaj nastopov, o katerih smo nekaj poročali že v prejšnji številki. Najmlajši Zvončki so se ob koncu oktobra udeležili gostovanja v Šentilju na Koroškem, kjer so sodelovali pri sveti maši in po njej pripravili tudi krajši koncert. S tamkajšnjim otroškim zborčkom smo se odlično ujeli in jih naslednje leto povabili k nam, v Markovce. Tudi domači župnik nas je pohvalil in bil zelo zadovoljen z našim obiskom.

Tudi pevci Mešanega pevskega zbora sv. Marko smo pridno nadaljevali z vajami in se naučili nekaj novega repertoarja. Predstavili smo ga ob 1. novembru, pri sveti maši in na pokopališču. Kmalu zatem smo dobili dvoje povabil na nastope. Ob tednu Karitas smo na Ptuj nastopili na že 14. dobrodelnem koncertu pod naslovom »Rad te imam, zaupam ti!«. Organizacijo koncerta so prevzeli sodelavci Karitas ptujске in završke dekanije. V cerkvi sv. Petra in Pavla smo nastopili družno z Zvončki in se predstavili številni množici obiskovalcev.

V goste na Miklavževem koncertu so nas povabili tudi godbeniki naše občine. Skupaj smo izvedli tri pesmi, sami pa smo zapeli še nekaj naših. Takšnega sodelovanja si želimo še več, saj vsi skupaj skrbimo za kulturo in prav je, da se povežemo ob najrazličnejših priložnostih. Pesem Ostanimo prijatelji, ki je izzvenela kot zaključna, potrjuje prav slednje.

Medtem je v farni cerkvi potekalo tudi vsakoletno miklavževanje, ki so ga zopet po-

pestrili Zvončki. Ob prihodu dobrega moža so mu zapeli dobrodošlico, nato pa se, kolikor se da hitro, poskrili pred parklji med klopi.

V kulturnem programu občnega zbora Društva podeželskih žena, ki je potekal prav tako 6. decembra, so Zvončki ponovno navdušili in zabeležili še en nastop v letošnjem

proslave. Potrebne so bile tonske in režirne vaje in seveda generalka. Prireditev je v živo prenašala RTV Slovenija, zato so bili določeni napotki zelo strogi. Zadovoljni smo, da smo popestrili del celotnega programa.

Ob koncu ne smemo pozabiti na tradicionalni božični koncert našega društva ob koncu meseca. Ta predstavlja vrh letošnjega dela,

Komorni zbor KUD Markovski zvon med nastopom na državni proslavi ob dnevu Rudolfa Maistra

Foto: Črtomir Gozdnik

letu.

Komorni zbor Kor, ki predstavlja eno izmed sekcij Kulturno-umetniškega društva Markovski zvon, je v soboto, 22. novembra, sodeloval na državni proslavi ob dnevu Rudolfa Maistra na Ptuj. Proslave, ki je potekala v dvorani Šolskega centra na Ptuj, so se udeležili visoki predstavniki naše države, med drugim tudi predsednik države Danilo Türk. V programu so sodelovali skupaj z orkestrom pod taktirko Daniela Tementa, ob koncu pa so zapeli še z Mešanim mladinskim pevskim zborom Gimnazije Ptuj. Prireditev je bila dodatna izkušnja vsem, ki si ne predstavljamo, kakšna organizacija in zahtevnost sta potrebni za izpeljavo takšne

zato se nanj pripravljamo že lep čas. Po številnih izpeljanih koncertih nam zmanjkuje idej, kako zastaviti stvari drugače. Tudi letos se bomo, kljub napornemu urniku, potrudili in vam tako polepšali še en praznični večer. Še prej je pred nami sveti večer in polnočnica, nato pa božič in Štefanovo. Ponovno bo donela Sveta noč, blažena noč ... Verjeli ali ne, za ta prihajajoči teden bodo naša grla morala biti brezhibna in le paziti bomo morali, da kdo ne zbolil. Mogoče se sliši smešno, a zborovodja brez pevcev je kakor kitarist brez kitare. Potrudili se bomo in skupaj z vsemi Vami preživeli najlepši čas v letu.

Alenka Rožanc

Člani društva KUD Markovski zvon vabimo vas in vaše najbližje na že 13. tradicionalni božični koncert v farni cerkvi sv. Marka. Božične melodije bomo zapeli v soboto, 27. decembra, ob 17. uri. V goste smo povabili Moški pevski zbor Markovci in Godbo na pihala občine Markovci. Tako bo moč slišati tri različna društva, ki se bomo združila in vam pričarala nepozaben večer.

Vabljeni!

Razmišljamo ...

Proslava ob dnevu Rudolfa Maistra - Maistrova dediščina, 22. 11. 2008

Državna proslava. Ena izmed mnogih, ki jih navadno spremljamo preko TV ekranov in se ob njih (ponavadi) bolj ali manj dolgočasimo. Vendar, ta je bila drugačna.

Začelo se je pred dvema mesecema. Pevce Komornega zbora Kor nas je umetniški vodja Daniel Tement obvestil, da smo povabljeni k sodelovanju na državni proslavi ob dnevu Rudolfa Maistra. Ideja se nam je zdela zanimiva, skoraj nerealna. "Prav, pa poskusimo." smo se strinjali. Kmalu smo dobili prve note. Vsak pri sebi je po tihem vadil in prepeval. Približno mesec in pol pred dogodkom smo se dobili na prvih vajah. Prepeli smo repertoar in bili zadovoljni. Danijeve priredbe so nas ponovno navdušile in nas ponesle v novo pričakovanje. Vedeli smo, da nas čaka resen, odgovoren nastop, predvsem pa zanimivo doživetje nečesa, kar vsi radi ustvarjamo. Ob naslednjih vajah smo izdelali še Danijevo avtorsko skladbo, v kateri je uglasbil Maistrovo besedilo Nazaj pa jih ni. Pripovedujoča skladba riše dogodke tistega časa. Z ritmi. S tonom. Z besedo. Z občutkom, ki se poraja ob poslušanju te čudovite stvaritve. Daniju je ponovno uspelo napisati nekaj popolnega. Datum proslave se je bližal in seznanili so nas z natančnim potekom dogodka.

V petek, dan pred nastopom, so se pričele režijske in tonske vaje. Naš prostor na odru je bil malo dvignjen v ozadju in bili smo kot kulisa ter podpora celotni zgodbi. Glasba simfonikov, tolkalistične skupine Stop, naše petje, solistka Nataša Kranjc in pripovedovalci zgodbe (Marko Okorn, Aljoša Jovanovič in Dario Varga); vsi ti smo ustvarjali sobotni program. Lučkarji so se vrteli med nami, načrtovali osvetlitev, tonski mojstri so postavljali mikrofone in iskali najboljše pozicije. Postopoma smo se prebijali in dograjevali zgodbo v celoto, kot si jo je zamislil režiser Peter Srpčič - predstaviti Maistrovo dediščino. To, kar imamo danes, je tudi njegovo delo: da imamo domovino, da imamo Slovenijo.

Po kratkem oddihu in zasluženi večerji je sledila tonska vaja z orkestrom. Pridružili so se nam pevci Mešanega mladinskega pevskega zbora Gimnazije Ptuj. Mojstri so pripravljali ozvočenje, mi pa smo vedno bolj dobivali občutek, da bo lepo, zares lepo.

Kmalu smo pričeli z generalko ob realnem času. Slovenska himna. Uvod v kulturni program: Stop, tolkalna skladba Mula sem cebeca. Nastop dveh vojakov. Maister. Nastop dveh vojakov. Glasbeno plesna medtočka. Nastop dveh vojakov. Maister. Nastop dveh vojakov. Na vrsti smo z Danijevo izvirno Maistrovo pesmijo, ob spremljavi simfonikov in Stop-a. Nastop dveh vojakov. Sledi naša pesem Rož, Podjuna, Zila, skupaj s sopranistko in ob spremljavi simfonikov. Nastop dveh vojakov. Maister. In že smo na koncu. Sklepna glasbena točka, Avsenikova Slovenija, v izvedbi sopranistke Nataše Krajnc, simfoničnega orkestra, Komornega zbora Kor in Mešanega mladinskega zbora Gimnazije Ptuj. Lepo je šlo. Če se je zataknilo, smo kakšno stvar tudi ponovili.

Na dan proslave smo se dobili že zgodaj popoldan. Odložili smo prtljago v dodeljeno sobo, se opeli in se na odru pridružili orkestru. Pojemo, vadimo mi, vadijo oni, pridruži se nam sopranistka, kasneje še gimnazijski zbor. Dobro nam gre. Ob 17. uri smo dvorano izpraznili, ker je sledil bombni pregled.

Kmalu smo se pričeli oblačiti in urejati. Za to priložnost smo oblekli nove, črne, svečane obleke. Na odru smo se zbrali vsi nastopajoči za zadnjo tonsko vajo. Sledilo je sproščanje, umirjanje, koncentriranje, med drugim tudi fotografiranje.

Nato nam ni preostalo drugega, kot da čakamo na sekunde, ko bo ura 20. Nestrpno smo pričakali prvega moža naše države, gospoda predsednika. Sledila je slovenska himna, za njo predsednikov govor. Stekel je tudi naš program. Zgodba o Maistru je lepo pripovedovala o njegovem pomembnem delu, uspehih, težavah in našem ponosu, da živimo tukaj, v tej domovini. Sloveniji.

Lepa izkušnja. Čudovito vzdušje.

Za vse tiste, ki ste mislili, da je to le še ena izmed proslav pa:

[Http://www.rtv slo.si/play/dan-rudolfa-maistra/ava2.23374105/](http://www.rtv slo.si/play/dan-rudolfa-maistra/ava2.23374105/)

Vabljeni k ogledu.

Božena Galun

VOŠČILO

Ob koncu leta čas vladar,
nakloni vsakemu kak dar;
nekomu da ljubezen pravo,
spet drugemu življenje zdravo.
Na kupe evrov kdo dobi,
med, mleko komu se cedi.
Če pa jaz imela bi besedo,
vse to strela bi v tvojo skledo.

Monika Zupanič, 6. b

PRIČAKOVANJE

Zunaj je sneg,
sankamo se pod breg,
vedno bolj je napeto,
ker bliža se novo leto.

A najprej še božič bo
in mogoče letos dobim novo kolo.
Hitro jelko okrasimo,
da naša darila dobimo!

Angelika Lajh, 6. b

PESEM

Leto, ki pride,
ko zdajšnje odide,
naj pred vrata
pripelje darila bogata:
ljubezen in zdravje,
uspehe in slavje,
zraven pa vrečo,
nabasano s srečo!

Novo leto je neznanec,
prav lepo ga je spoznati,
mu zaupati, pa vendar
ne preveč pričakovati.

Marko Mlinarič, 9. r

NOVEMU LETU NASPROTI!

Staro leto se poslavlja,
trenutke slabe v kovček spravljaja,
da odneslo jih bo s sabo,
nekam, kjer potonili bodo v pozabo.

Le dobre stvari nam bo pustilo,
da srce jih bo vase zaklenilo,
se jih še kdaj spomnilo,
si jih za večno zapomnilo.

V goste povabili bomo novo leto,
z lepimi melodijami in veseljem med nas bo sprejeto.

Da bilo bi srečno, zdravo in veselo,
da od radosti bo nam srce pelo.

Vanja Vajda, 9. b

PGD Stojnci: »Tudi mladi so sposobni!«

Gasilski dom med obnovo ostrešja
Foto: Hedvika Rojko

Letošnje leto so se v gasilskem društvu Stojnci zgodile velike spremembe. Najprej smo na redni letni konferenci izpeljali volitve.

Po dogovoru in vaškem sestanku je padla odločitev, da društvo prevzame podmladek. Tako sta vodenje društva prevzela predsednik Dejan Zemljarič in poveljnik Marko Bezjak. Nista se ustrašila, saj sta vedela, da ju dosedanji člani ne bodo pustili na cedilu.

Obljuba pomoči je bila vedno ob njima. Tako sta izkušnje in delo pokazala s kar nekaj dosežki: investicije, tekmovanja in pridobivanje znanj. Oba povesta, da ne bi uspela sama. Veseli ju, da so ju usmerjali po pravi poti. Za vse znanje, vzpodbudo in pomoč se zahvaljujeta vsakemu posebej.

Pa se ustavimo najprej pri investicijah ter delu, ki je potekalo skozi vse leto. Največje delo je bilo obnova ostrešja nad garažami. Samo ostrešje se je nekoliko dvignilo, da bodo v mansardnem delu prostori sejne sobe ter razna gasilska administracija. Čeprav še prostori niso dokončani, je že narejeno veliko delo. Dokončal se je tudi vetrolov pred dvorano. Obnovili so notranje sanitarije ter uredili prostor za shranjevanje miz ter ostalega orodja. Z velikim ponosom lahko pokažejo, da so delali vsi.

Marsikaj se je v sklopu gasilskega društva Stojnci dogajalo tudi drugače: občni zbor, materinski dan, Florjanova nedelja s pionirskim tekmovanjem, vaški turnir v malem

nogometu, Anina veselica ter piknik s prijetnim popoldanskim druženjem članov ter vaščanov. Vse to je bilo uspešno izpeljano. Tudi tukaj je bilo veliko dela, vendar se to delo konča na način: prijetno s koristnim.

Rezultati domačega društva pa se ne poznajo samo po teh rezultatih. Tukaj je še operativa, ki se lahko pohvali z dobrimi rezultati. Poveljnik Marko Bezjak je v letošnjem letu uspešno zaključil gasilsko izobraževanje za poklicnega gasilca. Tukaj mu izrekamo čestitke, saj je to znanje zelo pomembno.

Naši člani ter članice so letos arhiv pokalov povečali za sedem pokalov ter s številnimi priznanji.

Takole sem nekako na kratko opisala delo v gasilskem društvu Stojnci. Leto, ki prihaja, pa naj bo prav tako uspešno kot letošnje.

Vodstvo društva pa želi vsem svojim članom in vaščanom Stojncev zdravja, sreče ter uspehov v novem letu, ki je pred vrati.

Hedvika Rojko

Občni zbor društva podeželskih žena

V soboto, na god sv. Miklavža, je v dvorani gasilskega doma Markovci potekala letna konferenca društva podeželskih žena občine Markovci in članice so se številčno odzvale.

Da nobena večja ali manjša prireditve v občini ne poteka brez podeželskih žena, nam je tako vsem znano, saj s svojimi dobrotami dokazujejo, da so prave kuharske mojstrice.

Letna konferenca se je začela s kratkim kulturnim programom, ki ga je povezovala Danica Tement. Na svojstven način v nekaj stavkih je povzela kulturne prireditve, ki so se nekaj dni nazaj dogajale v širšem slovenskem prostoru. Še posebej doživeto je predstavila naš dekliski zborček »Zvončki« pod vodstvom mlade študentke Alenke Rozanc in glasbene spremljave Gregorja Zmazka. »Zvončki« delujejo kot sekcija društva Markovski zvon.

Predsednica društva podeželskih žena Slavica Vinček je v svojem poročilu izčrpno podala vse delo, ki so ga to leto postorile članice društva. Ženo pa je kot gospodinjjo zelo slikovito ponazorila s čebelo, kot pridno, marljivo in delavno. Da se znanje kulinarike članic društva nenehno dopolnjuje, so tudi v letu, ki se izteka, organizirale različne kuharske tečaje, tečaje ročnih del, ki potekajo redno tedensko v zimskem času. Pripravile so ocenjevanje krofov, se vključile v pripravo »fašenskega« dogajanja, izvedle računalniški tečaj, se udeležile različnih izobraževanj, sodelovale na dobrodelnem Marko-

Članice društva podeželskih žena občine Markovci na občnem zboru

Foto: Marija Prelog

vem bazarju skupaj z župnijsko Karitas in OORK, pripravile dan krompirja in bile prisotne vsepovsod tam, kjer jih je kdo potreboval ... Glede na to, da v občinskem proračunu niti ni bilo postavke, iz katere naj bi se osnovno delovanje društva financiralo, se je to v proračunu za naslednje leto uredilo in bodo tako v prihodnje imele članice še večji zagon za različne projekte. To jim je potrdil tudi župan, ki se je skupaj z g. župnikom udeležil občnega zbora in že s tem nekako dal priznanje vsem članicam.

Ne smemo pozabiti, da naše gospodinjje sodelujejo tudi na prireditvi Dobrote slovens-

kih kmetij, ki tradicionalno poteka na Ptuj. Tako je članica Marija Bezjak lani in letos prejela zlato priznanje za sadni kruh. Ravno tako je to priznanje tudi za društvo.

Pri organizaciji letošnjega občnega zbora društva gre vsa zahvala letošnjim organizatorkam - zabovskim članicam, ki so bile pripravljene sodelovati z markovskimi, ki nas je le peščica (markovske žene vabljene v društvo). Spekle so majhne Miklavžke, ki so jih za darilo prejele vse udeleženske. Pripravile so čudovite aranžmaje iz naravnih materialov in spekle ogromno peciva.

Marija Prelog

Praznovali smo 60. rojstni dan

Rojeni leta 1948 smo letos praznovali 60 let. Okrogla obletnica je za marsikoga prelomno obdobje, saj jih je že kar nekaj izstopilo iz aktivnega dela, nekateri pa še bodo.

18. 10. 2008 smo se jubilariti zbrali v farni cerkvi sv. Marka. Po prisrčnem pozdravu župnika Janeza Maučeca smo pri sveti maši v naših mislih prehodili vsak svojo življenjsko pot. G. župnik je povedal, da je leta 1948 bilo v krstno knjigo vpisanih 83 krstov. 13 otrok naj bi umrlo. Duhovno obogateni smo po sveti maši odšli v občinsko stavbo, kjer nas je sprejel župan Franc Kekec. Ogledali smo si novo moderno občinsko stavbo, obenem pa se spominjali šolskih dni, ki smo jih preživljali v tej zgradbi. Ta stavba ima sedaj čisto novo podobo, vendar so spomini segali daleč nazaj. V županovi pisarni je bila zbornica, v poročni dvorani je bil sedmi razred, v pritličju stanovanje g. Žlahtiča, v kletnih prostorih pa je bila mlečna kuhinja. Po ogledu občinske stavbe smo se odpravili v gostišče pri Ribeku v Stojncih. Tam je bil drugi del našega prijetnega druženja. Po sprejemu v gostilni, dobri hrani, pijači in glasbi smo uživali do zgodnjih jutranjih ur. V sproščenih pogovorih smo obujali spomine in tudi vragolije, ki

Jubilariti pred občinsko stavbo

Foto: Martin Zamuda

smo jih ušpičili v šoli. Spominjali smo se tudi svojih učiteljev, ki še živijo in tudi tistih, ki so preminuli. Spomnili pa smo se tudi svojih šest sošolcev, ki jih ni več med nami. Življenjska pot nas je razpršila na razne konce sveta. Nekateri so se zaradi oddaljenosti ali bolezni opravičili, nekateri pa se obletnic pač ne udeležujejo. Idejni vodja našega srečanja Franc Panikvar je v svojem pozdravnem govoru povedal: »Življenje sestoji iz svetlobe in sence, iz sreče in razoča-

ranja. V življenju nam naj ostane čim več svetlobe, sreče in zdravja. Želim vam, da naše srečanje ostane v lepem spominu in da se ob 70-letnici še vsi zdravi srečamo. Vino in pesem, zakaj bi bili resni, življenje ni večno, lahko pa je srečno. Zato kupice nalijmo in na zdravje ga izpijmo.«

Doživite lepe božične praznike, ki prihajajo, v novem letu pa čim več zdravja, izpolnjenih želja in veliko poguma.

Martin Zamuda

Srečanje starejših občanov

V petek, 5. decembra, je občina Markovci v organizaciji komisije za družbene dejavnosti in OORK pripravila srečanje občanov, ki so starejši od sedemdeset let.

Da si starejši občani želijo druženja, je bilo razvidno iz udeležbe, saj se je prireditve udeležilo 150 ljudi. Letošnje sre-

čanje smo želeli popestriti z obiskom upokojene gledališke igralka Mariborske Drame Ane Sivec z monokomedijo »Gledališče ni teater«. Toda izkazalo se je, da kulturna raven naših starejših občanov ni dovolj visoka (ne vseh), da bi sledili igri, ki jim je bila namenjena. Bile so izrečene kritike, če šola, v kateri je bilo srečanje, nima otrok, da bi pripravili kulturni program. Dragi moji, brez zamere! Učenci so vam lani, predlani in še nazaj pripravili kulturni program in moje mnenje je, da vidite in slišite še kaj več. Nenazadnje so šolske proslave večkrat na leto, ravnokar bo pred božičem, 23. decembra, in vsi imamo možnost, da se je

udeležimo, tudi tisti, ki nimajo otrok v osnovni šoli.

Vsekakor je namen srečanja, da se ljudje srečajo, ob prigrizku in kozarčku poklepetajo in obujajo spomine na prehojeno življenjsko pot, toda potrebne so tudi spremembe.

To, da vam del poklicnega teatra pravzaprav pripeljemo v vašo sredino, se ni obneslo.

Spoštovani udeleženci srečanja, verjamem, da mi ne zamerite odprtosti besed, toda od vas sem pač pričakovala več. Če mi Bog nameni, da se dočakam vaših let, bom zelo vesela, če ne bom sposobna obiskati gledališke hiše in bo gledališče prišlo kar med ljudi. Zanesljivo pa bodo ob naslednjem srečanju kulturni program pripravili učitelji z učenci.

Želim vam blagoslovljene božične praznike ter obilo zdravja in osebne sreče v prihajajočem letu.

Marija Prelog

Decembra so se srečali starejši občani nad 70 let.

Foto: Marija Prelog

Druga tradicionalna ribiška tekma za pokal vasi Stojnci

Bo že držalo, da smo Stojnčani aktivni skozi vse leto. Še ni dolgo, ko smo bili na »fašenskem« izletu. Sledil je vaški piknik, potem še »krompirjarda« in še kaj.

Najboljši z drugega ribiškega tekmovanja za pokal vasi Stojnci

Foto: Tatjana Petrovič

V mesecu oktobru, točno 25.10. 2008, so se izkazali stojnski ribiči. Organizirali so 2. tradicionalno ribiško tekmo za

pokal vasi Stojnci. Na tekmo so bili vabljeni vsi ljubitelji športnega ribolova. Tekma se je odvijala v lepo urejenem ribniku v Prvencih, kjer lahko vsak najde nekaj za svojo dušo in notranji mir, v kolikor se odločite vsaj za kratek sprehod okrog ribnika.

Tekme se je udeležilo 16 ljubiteljev ribolova. Celotna tekma se je odvijala v duhu dobre volje in druženja. Tekmovanje je potekalo po vnaprej znanih pravilih. Zbor ob 12. uri, prijava tekmovalcev, žrebanje tekmovalnega mesta in nato ribolov. Tekmovanje je trajalo tri ure, sledilo je tehtanje rib, nato razglasitev rezultatov. Na prvo mesto se je uvrstil Janez Meznarič s

23,62 kg rib, drugo mesto je osvojil Miran Zaplotnik z ulovom 12,88 kg rib. Tretje mesto, z ulovom 12,32 kg rib, je osvojil Zvonko Petek. Sledila je podelitev pokalov, ki je bila podkrepljena z aplavzom navijačev oziroma simpatizerjev športnega ribolova in vseh navzočih. Organizatorji - stojnski ribiči so se izkazali tudi kot izvrstni kuharji. Mamljiv vonj po ocvrti ribi in še čem nas je kaj hitro privabil na »piknik plac«, kjer smo okušali ponujene dobrote in se okrepčali z dobrim vinom, sokom ali vodo. Pa saj rek »riba mora plavati« zagotovo poznate. Ker športni ribolov poteka po pravilu ulovi-spusti, ribe, ki so bile na meniju, niso bile iz prvenskega ribnika. Ob dobrem razpoloženju se je dan hitro prevesil v noč. Ker so noči v oktobrskem času precej hladne, smo se kaj hitro razšli z dogovorom, da se prihodnje leto tekme udeležimo tudi ženske.

Tatjana Petrovič

Všeč mi je, da ljudje uporabljajo mojo moč ... (intervju z Dravo)

Vsi poznate našo domačo reko Dravo. Teče tik ob meji naše občine. Njena konca ali začetka, kakor gledamo, sta v dveh sosednjih državah, v Avstriji in Hrvaški. Ker je Drava od mojega doma oddaljena le za kakšna štiri polja, sem se nekega dne, bilo je na lep jesenski dan, odpravila čez ta štiri polja, da reko povprašam, kako se počuti, ko teče skozi naše kraje in kakšni se ji zdimo tukaj ljudje.

Pozdravljena, Drava, sem Katja in bi bila zelo vesela, če si ti tako dobra, da bi mi odgovorila na nekaj vprašanj. Zanimajo me tvoji odgovori.

»Pozdravljena, Katja. Prav, naj ti bo. Pa se bom za hipec ustavila ter spočila svoje utrujene noge. Tako ali tako sem zelo utrujena, saj kar naprej hitim iz enega na drugi konec. Nikoli ne počivam. Prav, pa hitro vprašaj, kar si želela.«

Draga reka, kako se počutiš, ko tečeš skozi naše kraje?

»Ljudje tukaj so prijazni, tudi kraji so lepi, a vendar sem iz dneva v dan bolj polna smeti, odplak, bencina in umazanije. RIBE V MENI NISO ZADOLJNE. Sploh pa ljudje ob meni podirajo gozdove, da

sem zmeraj bolj osamljena. Včasih sem se lahko pogovarjala z drevesi, ki so se sklanjala nad mano ... Danes pa so moji bregovi ponekod zelo onesnaženi. Uh, ko bi se dalo v zvezi s tem kaj urediti ...«

Ja, tvoja zgodba je res žalostna. Verjamem, da bi se dalo kaj spremeniti. Kako pa se počutiš, ko potuješ čez naš kanal in pod Puhovim mostom na Ptuju?

»No, všeč mi je, da ljudje mojo moč in sposobnost uporabljajo, zato se počutim dobro, ko potujem tukaj. Pod Puhovim mostom mi je tudi všeč, še posebej ponoči, ko je ves v lučkah. Zato bi nepridipravom, ki razbijajo lučke ob mostu, s katerimi se tako rada pogovarjam, pošteno napela ušesa. Še več! Zaslužili bi si, da jim nekdo, kar se da močno, izpraši hlače.«

Bi za konec rada kaj povedala, sporočila tvojim ljudem?

»Rada vas imam, saj ste moji ljudje. Vendar se kdaj spomnite name, ubožico, ki iz dneva v dan bolj trpim zaradi onesnaženosti. Poskrbite zame!«

Hvala ti, Drava, za tvoj čas, družbo in

odgovore. Upam, da se bodo ljudje spametovali, se osvestili in se zavedali, da tudi ti nisi zgolj koš za odpadke, ampak mnogo, mnogo več - reka, brez katere bi nam mnogo manjkalo.

»Srečno. Pridi še kdaj in mi delaj družbo ...«

Katja Hercog, 7. a

Moji reki

Oj, Dravska dolina, kako si krasna, si biser nam polja, vesel je srca. Obdana z goricami, kjer trsek rodi, v jeseni nas zjutraj klopotec zbudi.

Mogočna si reka, ti je Drava ime, pritečeš od daleč, smo ponosni nate. V tebi življenje je vedno bilo, Zato si želimo, naj ostane tako.

Teja Črnivec, 7.a

Tudi letos čebelarji niso pozabili na nas

V petek, 21. novembra, je bil za otroke našega vrtca zajtrk nekoliko drugačen kot običajno. Z otroki so namreč zajtrkovali župan naše občine Franc Kekec in člana čebelarskega društva Andrej Pihler ter Stanko Kitak. Prisostvovala sta tudi ravnatelj Ivan Štrafela in pomočnik ravnatelja Boris Šegula. Za zajtrk je bil tokrat med, ki je v družbi naših gostov otrokom še posebej teknil. Naše kuharice tudi sicer pogosto na jedilnik uvrstijo med. Letos ga bomo še posebej z veseljem jedli, saj so nam ga čebelarji podarili precejšnjo količino.

V vrtcu vsako šolsko leto v svojem izobraževalnem programu pozornost posvečamo tudi pridobivanju znanja o čebelah in pomenu medu v prehrani. Posebej smo se razveselili novice, da bo v bližini vrtca in šole postavljen čebelnjak, ki bo namenjen izobraževanju o čebelah in čebelarjenju. Pridobitev je za vrtec še posebej pomembna, kajti tako

Z nadebudneži v vrtcu Markovci je zajtrkoval tudi ravnatelj Ivan Štrafela.

Foto: OŠ Markovci

majhni otroci znanje najlažje pridobivajo z neposrednim opazovanjem. Pomoč pri pridobivanju znanja pa so nam obljubili tudi prijazni čebelarji.

Med bomo pridno uživali še naprej in vabljeni na še kakšen medeni zajtrk.

Vzgojiteljica Cvetka Ferčič

Teden otroka: »Nekoga moraš imeti rad.«

Ob tednu otroka smo tudi v vrtcu Markovci vse delavke vrtca pripravile presenečenje za otroke, ki obiskujejo vrtec, ter zunanje otroke. Aktivnosti so se odvijale v vseh skupinah. Otroci so bili najbolj veseli predstave Zrcalce. Igrico so si ogledali tudi šolski otroci (razredna stopnja). Po odzivu sodeč, so bili navdušeni.

V letošnjem šolskem letu smo si v vrtcu zadale, da bomo dajali velik poudarek na vrednotah, ki opazno tonejo v pozabo. To so: spoštovanje, prijateljstvo, medsebojna pomoč in ljubezen. Tudi letošnja tema ob tednu otroka zelo sovпада z našim projektom. Vendar se zavedamo, da brez sodelovanja staršev ne bo uspeha, kajti vzgoja in zgled se začeta v družini, v vrtcu lahko to samo nadgrajujemo. Starši, vzemite si čas za svoje otroke, čez leta se vam bo obrestovalo.

Martina Majcenovič

Skrivnostna površina lesa

25. in 26. septembra je na dvorišču osnovne šole Malečnik potekalo že 24. otroško kiparsko srečanje, na katerem je sodelovalo 18 šol iz Maribora in okolice. 49 otrok in 18 mentorjev se je izkazalo za obvladljivo množico ljudi, ki so delovali samostojno in hkrati vzajemno.

Vodilni naslov letošnjega srečanja je bil Skrivnostna površina lesa. Predstavniki naše šole so bili Lea Meznarič, Tim Vidovič in Matic Veršič pod vodstvom učiteljice Olge Zorko. Naši učenci so se odločili izklesati želvo. Povedali so, da je bila to Timova ideja, saj ima zelo rad živali. Delo je bilo težko, saj so izdelovali iz lesa - najprej so morali poiskati in pripraviti deblo, pripraviti orodje, narisati skico in pričeti z delom. Uporabljali so dleta in različno drugo orodje za obdelovanje lesa. Ker so izdelovali na prostem, jim je delo oteževal dež, vendar so se potrudili in z veliko dobre volje uspešno izdelali, kar so si zadali. Posebej za Markovski list so povedali, da jim je bilo v Malečniku zelo všeč. Vsem je bilo v veselje delo z lesom in to, da so se tam družili in se spoznali z novimi prijatelji. Izvirni izdelki, ki so nastali v tej delavnici, so razstavljeni v tem času na naši šoli - v petek, 21. novembra, je bila otvoritev. Zbrane je pozdravil in nagovoril ravnatelj Ivan Štrafela. Zbranim je spregovorila tudi učiteljica likovne vzgoje, profesorica Olga Zorko, s ponosom pa lahko povemo, da nam je nekaj besed namenila tudi Neva Kovačič, ki je zelo aktivna pri organizaciji te likovne delavnice. Zelo smo bili ponosni, ko smo iz njenih ust slišali, da tako pridnih otrok, kot smo mi, ne najdeš kjerkoli.

Eva Zupanič, 8. a

Zbiranje igrač v vrtcu Markovci

Družba Petrol d. o. o. v sodelovanju z Rdečim križem Slovenije, pod pokroviteljstvom soproge predsednika Barbare Miklič Turk, nas je povabila k sodelovanju v humanitarni akciji Podari igračo in nasmeh. Z željo, da s podarjenimi igračkami privabimo nasmeh na usta žalostnih otrok, smo se lotili zbiranja igrač.

V pomoč pri zbiranju igrač nam je bil Drago Ertl, ki nam je priskrbel zabojnik, v katerega so starši in otroci odlagali igrače. Ob tej priložnosti se mu za pomoč zahvaljujem. Da so naši starši in otroci na široko odprli svoja srca, priča dejstvo, da je bil zaboj že v nekaj dneh poln. Zbiranje igrač smo zaključili 27. novembra. Istega dne smo ob kratkem programu otrok predali igrače Lidiji Ertl in Konradu Janžekoviču. Odpeljala sta jih na Petrolov bencinski servis, kjer sta zaposlena. Tudi njima se zahvaljujem za pomoč.

Z zbranimi igračkami bomo zagotovo polepšali praznične dni mnogim otrokom. Morda bo podarjena igrača posušila solze in uresničila sanje pomoči potrebnih otrok. Mar nasmeh, ki smo ga privabili na usta mnogih otrok, ni dober razlog za našo srečo v prazničnih dneh?

Vzgojiteljica Cvetka Ferčič

Tradicionalna »Božičkova delavnica«

Zakorakali smo v mesec december in neizbežno se bližata božič in novo leto. To je čas, ko se za trenutek ustavimo, se posvetimo družini, prijateljem in tistim, ki jih imamo radi. V tem času si praznično okrasimo dom, z voščilnicami se spominimo tistih, ki so nam polepšali leto, in se sprašujemo, kaj komu podariti. Ta čas pri marsikom prebudi željo po ustvarjanju, da si naredi nekaj unikatnega, svojega.

Tudi mi v šoli smo si v tem decembrskem času skupaj s starši in z otroki pričarali praznično vzdušje. V četrtek, 4. 12. 2008, smo na OŠ Markovci organizirali zdaj že tradicionalno Božičkovo delavnico. Prireditev je bila namenjena druženju učiteljev, staršev in učencev ter izdelovanju različnih božičnih in novoletnih dekoracij.

Na božično-novoletni delavnici se je zbralo kar 80 učencev od 1. do 5. razreda, spremljali so jih starši ter nekatere tudi bratci in sestrice. Tako, da nas je bilo vseh skupaj okrog 200. Možnosti za ustvarjanje je bilo veliko. Kar težko se je bilo odločiti, kaj izdelati najprej.

Vsako leto traja priprava na delavnico precej časa, saj učiteljice zbiramo ideje iz različnih revij, knjig, interneta ... Težko se je odločiti, kateri izdelek izbrati, da postopek izdelave ne bo pretežak in da je mogoče najti ter nabaviti toliko materiala za izdelavo, da bo izdelek uporaben. In kar je najbolj pomembno, da bo izdelek všeč otrokom in staršem. Ko se skupaj odločimo, kaj bomo izdelovali, je potrebno nabaviti material in ga pripraviti za delavnico. Vsako leto imamo pripravljenega nekaj več materiala, saj so nekateri izdelki otrokom tako všeč, da si

naredijo kar dva ali pa tri.

Za starše in otroke smo letos pripravili pet delavnic. Uporabili smo različne materiale in tehnike, od papirja, barv, dekorativnih bleščic, vrvic, lesenih ščipalk ...

Jelen in sani

Učiteljici Brigita in Janja sta pomagali pri izdelavi jelenčka z zlatimi sanmi. Še dobro, da so bili zraven starši, saj je izdelava trajala kar nekaj časa, a s skupnimi močmi je uspelo.

Božično pripenjalo

V tej delavnici so si otroci in starši s pomočjo učiteljice Nataše in učitelja Primoža izdelali pripenjalo za voščilnice, ki ga bodo lahko koristno uporabili že ob prejetju prve voščilnice.

Božično-novoletni čevljiček

Tukaj pa so si nekateri naredili cel par čevljičkov. V njega bodo lahko pospravili kakšno malo sladko presenečenje. Z otroki in starši sta ustvarjali učiteljici Marjetka in Darja.

Parkelj

Mmm, kako je zadišalo, ko je bil parkelj pečen. Marsikoga je premamilo in ga je kar takoj pojedel. Mehko in okusno testo je pripravila naša kuharica Irena, dokončati pa ga je pomagala učiteljica Boža.

Darilna vrečka: jelenček

Ta izdelek pa so lahko koristno uporabili že takoj po koncu delavnice, saj so v jelenčkovo vrečko pospravili narejene izdelke in jih odnesli domov. Pri postopku izdelave sva

Otroci so ustvarjali v družbi svojih staršev.

Foto: OŠ Markovci

svetovali učiteljica Vesna in Darja.

Med delavnicami smo se posladkali s prazničnimi dobrotami in toplim čajem.

Dve uri skupnega druženja sta minili v prijetnem prazničnem in ustvarjalnem vzdušju. Kaj bo na prihodnji »Božičkovi delavnici«, pa naj zaenkrat ostane skrivnost do naslednjega leta.

Vesna Kovačec

Slovo starega leta

Staro leto maha v slovo,
veliko lepih stvari v njem je bilo.

Zdaj prihaja december lep,
šestega v mesecu
nas Miklavž obišče spet.

Sneg že pada,
božični čas prihaja,
smreka se krasi,
veselimo se že vsi.

Veliko želja vsak v srcu nosi,
naj novoletni čar
nam zdravja in sreče natrosi.

Thomas Polanec, 6. b

DRAGI BOŽIČEK!

Želim si en kilogram veselja, manj domačih nalog in tri kilograme ljubezni. Aja, pa pozabil sem na prestroge učitelje, ki bi morali biti bolj na hec.

Mitja Kostanjevec, 6. a

Letos nisem bila ravno pridna, a si vseeno želim zdravja, sreče, dobre ocene in Playstation 3. Upam, da mi boš izpolnil željo.

Mihaela Kodrič, 6. a

Letos si za božič želim nov bord, namreč bil sem zelo priden. Mislim, da me poznaš. Če ne, sem Matic Lorinšek iz Stojncev 104.

Matic Lorinšek, 7. r

Želim si novo televizijo in uspehe v šoli. Pazi nase in na svoje sani. Pozdravljen!

Andrej, 7. a

Leto je naokrog in jaz ti ponovno pišem pismo za božično darilo. Moja želja je, da mi prineseš zvrhan koš sreče in dobrih ocen. Če lahko, pa mi prinesi še mobilni.

Jessica, 7. r.

Praznovanje božiča in novega leta nekoč

Vsak se veseli veselega decembra, Miklavža, božiča, novega leta, daril ... Danes so ti prazniki najlepši in najbolj priljubljeni. Vsak jih ima rad, še posebej pa se vsak razveseli daril. Vendar pa pri tem pozabljamo pravi pomen božiča. Kako pa je bilo nekoč? Povprašala sem babico in izvedela kar nekaj zanimivega.

Kako ste nekoč praznovali božič?

»Praznovali smo ga skromno. Najprej smo si sami izdelali jaslice iz papirja, na sveti večer postavili in okrasili jelko, prižgali svečke, poklekli in molili. Če ni bilo preveč mrzlo, smo šli k polnočnici, kamor smo tudi nesli kruhek, katerega smo sami spekli. Na božično jutro smo kruh razrezali in ga dali vsem domačim živalim. Šli pa smo tudi k maši. Naslednji dan, torej na sv. Štefana, smo šli na obiske k sorodnikom in prijateljem ter si voščili in povedali vse, kar se nam je zanimivega zgodilo.«

Ali ste se za božič obdarovali?

»Ne, darila smo dobili samo za Miklavža. Vsak je dobil miklavža iz pekarne, najstarejši

največjega, najmlajši pa najmanjšega. Dobil si še orehe, suho sadje ali fige, saj drugega ni bilo.«

Kakšna je bila božična pojedina?

»Za zajtrk je bil čaj in potica, za kosilo juha, meso, zelnata solata in krompir, za večerjo pa meso, kruh in potica.«

Kako pa ste praznovali novo leto?

»Vsakemu, ki si ga srečal, si najprej dal roko in mu voščil srečno novo leto, ter da bi bil zdrav in vesel.«

Kaj vse je bilo na mizi za novo leto?

»Jedli smo potico, sadni kruh, krompir, svinjsko meso in ne perutnine, saj pravijo, da »kokoš nazaj brca« in gre zato celo leto vse narobe.«

Česa se najbolj spominjaš, ko pomisliš na praznovanje božiča in novega leta nekoč?

»Spomnim se, kako vesela sem bila, ko so bila končno vsa dela opravljena in smo lahko skupaj okrasili božično jelko.«

Barbara Šmigoc, 8. b

Kako je moja babica preživela praznike

Babica, kako se ti spominjaš Miklavža?

»Na predvečer sv. Miklavža so se pri hiši luščile koščice in cufalo se je perje. Potem so zaropotale verige od »parklja«. Otroci so začeli kričati in se skrivati pod klopi. Nato je vstopil Miklavž s škofovo kapo na glavi, zraven pa je bil spremljevalec s košem na hrbtu. Otroci smo morali moliti Sveti angel. Za darilo smo dobili navadne bonbone, suhe slive, orehe in jabolka. Bili smo hvaležni za te darove.«

Kako si pa ti praznovala božič?

»Čez dan sva šla z bratom po smreko v gozd, drugi brat je priskrbel mah za zeleno poljano, na katero smo položili leseno izrezljano »štalco«, okrog pa smo nastavili lesene figurice ovčk, koz in krav. Mama je spekla potico in gibanico. Za večerjo smo jedli pečeno meso, hren, kompot ... Nato smo začeli krasiti smreko. Nanjo smo obesili domače kekse, bonbone, orehe, drobna jabolka. Par minut pred polnočjo smo šli k polnočnici ... Veš, takrat nas Božiček ni tako obiskoval in nas obdaroval, kot danes vas otroke.«

Kako pa si kot otrok pričakovala novo leto?

»Nič kaj posebnega. Živeli smo skromno, na novega leta dan smo šli k maši.«

Iz babičinega pripovedovanja opažam, da so se otroci nekoč ravno tako veselili Miklavža in božiča kot mi danes, in mislim, da bi nam malo skromnosti prav prišlo. Namesto dragih igrač raje jabolko in orehi.

Thomas Polanec, 6. b

Po čem si bom zapomnil/-a leto 2008?

Zapomnila si ga bom po prvi negativni oceni pri matematiki in zato, ker sem dobila novo veliko posteljo ter ker so mi starši prepleskali sobo.

Teja Črnivec, 7. a

To leto si bom najbolj zapomnila po tem, da sem padla v vrtnice in za rojstni dan dobila televizijo.

Mateja Puc, 8. b

Odhajajoče leto sem si zapomnil po tem, ker sem dobil harmoniko - frajtonarico.

Uroš, 7. a

Prazniki nekoč

Ker se bližajo prazniki, me je zanimalo, kakšno je bilo praznovanje v času moje babice.

Katere praznike ste praznovali nekoč?

»Nekoč smo praznovali v glavnem cerkvene praznike, družinske praznike in praznike, povezane z delom in letnimi časi.«

Se je praznovanje kaj razlikovalo od današnjega praznovanja?

»Zelo. Nekoč so bili ljudje bolj povezani, bolj sproščeni, radi so se veselili, veliko so peli, plesali ob vsaki priložnosti. Vsako praznovanje je imelo nek pomen, običaj, neke vrednote.«

Se morda spominjaš miklavževanja nekoč?

»Več otrok s starši se nas je zbralo pri eni hiši. Otroci smo s strahom pričakovali Miklavža s parkeljmi, skrivali smo se pod mizo ali mamam pod krilo, komaj smo izjcljali molitev, ki nas jo je vprašal Miklavž. V dar smo dobili jabolko in kakšen bonbonček. Poredne otroke ali pa tiste, ki niso hoteli moliti, so parkeljni odvedli na dvorišče in jih okopali v koritu ledeno mrzle vode.«

Ali se v čem razlikujeta tudi naša največja praznika božič in velika noč?

»Pomen praznika ostaja isti, v današnjem času je na ta praznika veliko več jedi, kot je bilo nekoč in da ne govorim o darilih, ki jih danes dobivajo otroci. Nekoč nismo dobili ničesar, ali pa mogoče več, najlepše darilo nam je bilo družinsko krašenje smreke na božični večer.«

Tilen Bezjak, 8. b

Tamara Galun, 7. b

Glasbeni attacca (napad) pevcev iz OŠ Markovci

Smo pevci mladinskega pevskega zbora OŠ Markovci, ki smo se to leto prijavi na festival Atacca, ki sta ga organizirala pevska šola Carmina Slovenica z zborovodkinjo Karmino Šilec in Javni sklad za kulturne dejavnosti RS.

Za to edinstveno priložnost smo veliko vadili in se trudili, toda kljub vsemu smo naši zborovodkinji Slavici Lajh povzročali sive lase. Končno smo dočakali dan nastopa. Z velikim pričakovanjem smo se po neskončno dolgem pouku odpravili na festival. Zaradi prostorskih težav z avtobusom smo nekateri vožnjo preživeli kar na tleh. Končno smo prispeli in se po kratkem odmoru odpravili na tonsko vajo. Po vsem lišpanju in urejanju smo pričeli. Nastop se je odvijal kot v pravljici, brez kakšnih tehničnih napak in težav. Po končanem festivalu smo nepričakovano odkrili, da smo dobili največji aplavz in našo mlado publiko očarali. Tako smo odkrili, da so se trde in dolge ure vaj splačale in obrodile sadove. Nato smo se odpravili na večerjo, kjer so vsi sodelujoči zbori pripravili kratek program, da smo se bolje spoznali. Siti in utrujeni smo se nato

Pevci OŠ Markovci na festivalu Atacca

Foto: OŠ Markovci

odpravili proti domu. Kljub vsemu pa smo še v sebi našli nekaj energije in si na poti domov priredili pravo zabavo. S tem nastopom smo se pojavili v javnosti in vsem dokazali, da nismo od muh, hkrati pa

se pripravljali na letošnjo revijo. Tega dne ne bomo nikoli pozabili, saj smo spoznali veliko novih ljudi in sklenili nova prijateljstva.

Monika, Barbara, Taja in Špela, 8.b

Zgodba o Šoštarvi kapeli v Strelcih 11

Ko je pred letom nastajala knjiga Iz korantove dežele, smo jo ustvarjalci sicer želeli narediti čim bolj ali celo popolnoma verodostojno.

A se je žal zgodilo tudi nekaj pomanjkljivosti. Z njimi smo nehote prizadeli tiste ljudi, ki so pri takih nepopolnih podatkih ostali celo neomenjeni in so v mesecih

potem čutili, da morajo povedati celotno zgodbo. Prav to se nam je zgodilo na strani 187 v naši prvi markovski knjigi, kjer sem kot avtorica sestavkov Kapele, križi ... pod imenom Strelci zapisala: »Strelci imajo vaško kapelo.« Zdaj vem mnogo več in že pred časom sem začutila, da moram tisti zares skromni stavek dopolniti z zgodbo ter s tem tudi popraviti krivico. To krivico je občutila vaščanka Marija Plohl, po domače Šoštarva, ki je prava lastnica te, dobro desetletje stare kapele, edine v Strelcih.

Ko sva jo z urednico Mojco obiskali, nama je povedala zgodbo o svoji, torej Šoštarvi, kapeli, ki je obenem vaška, vsaj v tem pomenu: je prva in edina v Strelcih, pred kapele pa se vaščani zberejo ob blagoslovu velikonočnih jedi, prihajajo k šmarnicam in gotovo vsaj nekateri na poti mimo kapele vsaj tiho pozdravijo: »Hvaljen Jezus.«

Marija Plohl, Šoštarva, v Strelcih 11, živi po smrti staršev sama v svojem urejenem toplim domu. Vse življenje je pridno delala kot šivilja v Delti in pozneje tudi v Labodu, kjer se je tudi upokojila. Z leti pa so se nabirale tudi zdravstvene težave in leta 1993 jih je še posebej občutila, saj je zaradi obeh kolkov postala skoraj nepokretna. Tako nemočna se je odločila za operacijo, obenem pa se je tiho zaobljubila: »Ljubi Bog, če bom še lahko hodila vsaj s pomočjo bergel, bom sezidala kapelo na svoji zemlji in jo posvetila Srcu Jezusovem in Srcu Marijinemu.«

Zdravje se ji je zares popravilo, spet je lahko hodila in se celo vozila s kolesom. Že kmalu pa je začela z izpolnitvijo svoje zaobljube. Na robu vrta, do katerega vodi mehka travnata pot, je začela rasti stavba kapele, ki je potem dobila tudi lepo notranjo podobo z veliko cvetja. Na njen prag pa vedno znova postavlja in prižiga sveče v zahvalo za zdravje - v čast in slavo obeh src: Jezusovega in Marijinega. Marija je sama poskrbela za vse, da so dela potekala uspešno. Pri tem pa sta ji največ pomagala, od izkopa temeljev do strehe, vaščana Jože Puc in njegov oče Stanko. Pri ostrejšu je pripomogel še Jožetov tast Ludvik Cvetko starejši iz Dornave. Vsem trem je Marija zelo hvaležna in s to zgodbo tudi želi popraviti krivico, saj ob blagoslovu kapele niso bili posebej imenovani. Tedaj se je namreč vse dogajalo zelo hitro. Kapela je bila končana in na zgodnjo veliko soboto, 29. marca, 1997 jo je gospod župnik Janez Maučec tudi blagoslovil, sledil je blagoslov jedil. Pozneje so v Strelcih počastili ta lepi dogodek in Marija upa, da je vsa vas ponosna na Šoštarvo kapelo, ki jo rada krasi, razkaže obiskovalcem, se ob njej ponosna zaustavi in zaprosi za dobro nadaljevanje na tem in onem svetu. Avtorica tega zapisa pa upam, da sem s tem popravila ne-ljubo krivico.

Karolina Pičenko

Marija Plohl iz Strelcev pred kapelo na domačem dvorišču

Foto: MZ